

Visbok

FLOTTANS MÄN
MALMÖ

FLOTTANS MÄN
MALMÖ

Summar Boos

Trelleborgsgatan 10

VISBOK

AKTIEBOLAGET ALLHEMS FÖRLAG

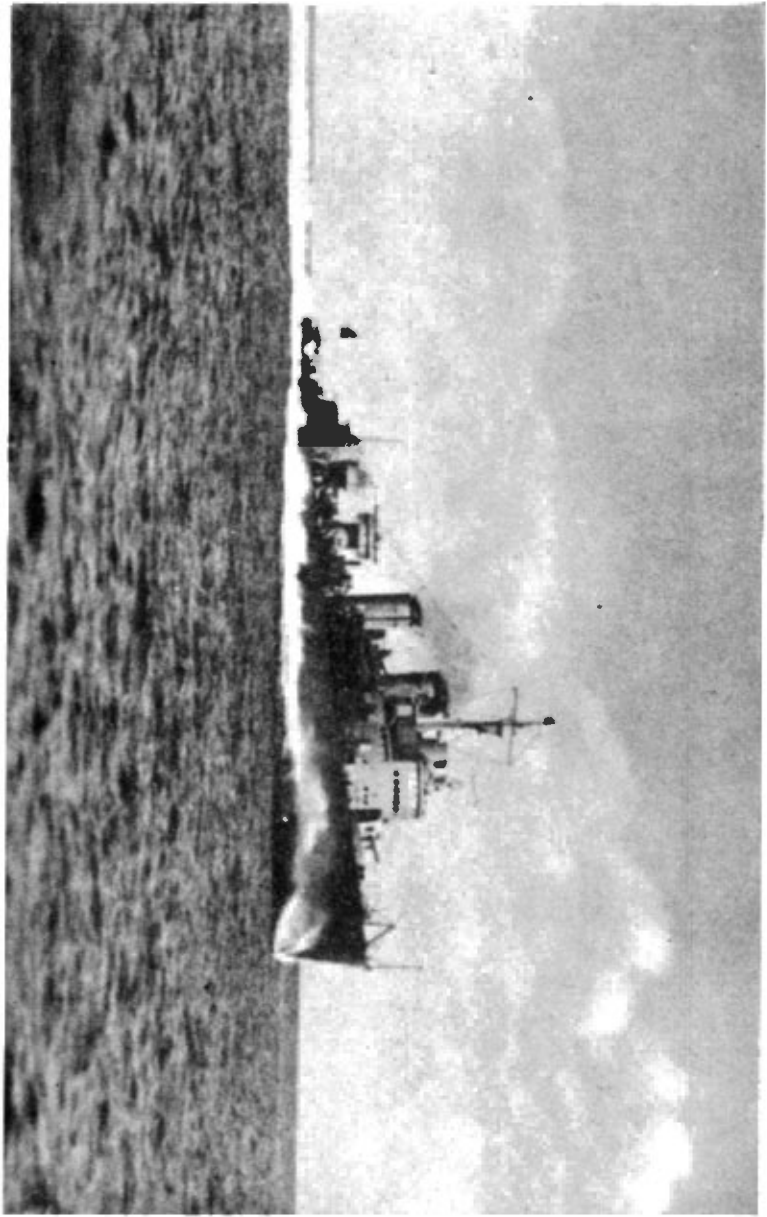
MALMÖ

A.-B, ALLHEMS FÖRLAGS TRYCKERI.
MALMÖ 1942.

*Sjung om Klas Uggle och sjung om Klas Horn,
Sjung in i hamnar, i stugor och torn,
Sjung om Clas Fleming på östersjöväkt.
Sjung om de offer, som Flottan har bragt
svenskarnas frihet och ära!*

*Denna eldande maning sjunger Evert Taube
i sin "Örlogssång", vilken tillägnades Flottans
Män vid föreningens bildande 1935. Låt oss följa
den maningen! Låt oss, som sjömännen alltid
gjort, sjunga om tro, hopp och kärlek. Låt oss
sjunga i stiltje och storm, i soliga sommardagar
som i kalla vinterkvällar, i allvar och fest.
Sången lyfter sinnet, den samlar oss alla i toner-
nas gemensamma styrka. Låt oss sjunga ombord
och i land, låt tonerna tolka vår längtan till havet
och främmande strand, men också vår hymn till
vårt fädernesland!*

Sjung, Flottans Män, sjung, av hjärtat, sjung!

Battleship "Oregon".

Du gamla, du fria.

Du gamla, du fria, du fjällhöga Nord,
du tysta, du glädjerika, sköna!
Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord,
:/: din sol, din himmel, dina ängder gröna. :/:

Du tronar på minnen från fornstora da'r,
då ärat ditt namn flög över jorden.
Jag vet, att du är och du blir, vad du var.
:/: Ack, jag vill leva, jag vill dö i Norden. :/:

R. Dybeck.

Ur svenska hjärtans djup.

Ur svenska hjärtans djup en gång
en samfälld och en enkel sång,
som går till kungen fram!
Var honom trofast och hans ätt,
gör kronan på hans hjässa lätt,
och all din tro till honom sätt,
du folk av frejdad stam!

C. V. A. Strandberg.

Der er et yndigt Land.

Der er et yndigt Land,
der staar med brede Bøge
:/: nær salten Østerstrand, :/:
det bugter sig i Bakke, Dal,
det hedder gamle Danmark,
:/: og det er Frejas Sal. :/:

Det Land endnu er skønt,
thi blaa sig Søen bælder,
:/: og Løvet staar saa grønt, :/:
og ædle Kvinder, skønre Møer
og Mænd og raske Svende
:/: bebo de danskes Øer. :/:

A. Oehlenschläger.

Ja, vi elsker dette Landet.

Ja, vi elsker dette landet, som det stiger frem,
furet, værbitt over vannet med de tusen hjem,
elsker, elsker det og tænker
på vår far og mor
:/: og den saganatt, som senker
drømme på vår jord. :/:

Ja, vi elsker dette landet, som det stiger frem,
furet, værbitt over vannet med de tusen hjem,
og som fedres kamp har hevet
det av nød til sejr,
:/: også vi, når det blir krevet,
for dets fred slår lejr. :/:

Bj. Björnson.

Sverige.

Sverige, Sverige, Sverige, fosterland,
vår längtans bygd, vårt hem på jorden!
Nu spela skällorna, där härar lysts av brand,
och dåd blev saga, men med hand vid hand
svär än ditt folk som förr de gamla trohetsorden.

Fall, julesnö, och susa, djupa mo!
Brinn, österstjärna, genom junikvällen!
Sverige, moder! Bliv vår strid, vår ro,
du land, där våra barn en gång få bo
och våra fäder sova under kyrkohällen.

V. v. Heidenstam.

Vårt land.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
ljud högt, o dyra ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
ej sänks en dal, ej sköljs en strand,
mer älskad än vår bygd i nord,
än våra fäders jord.

Vi älska våra strömmars brus
och våra bäckars språng,
den mörka skogens dystra sus,
vår stjärnenatt, vårt sommarljus,
allt, allt vad här som syn, som sång
vårt hjärta rört en gång.

J. L. Runeberg.

Sveriges flagga.

Flamma stolt mot dunkla skyar
som en glimt av sommarns sol
över Sveriges skogar, berg och byar,
över vattnen av viol,
du, som sjunger, när du bredes,
som vår gamla lyckas tolk:
:/: "Solen lyser! :/: Ingen vredes
åska slog vårt fria folk."

Flamma högt, vår kärleks tecken,
värm oss, när det blåser kallt!
Stråla ur de blåa vecken,
kärlek, mera stark än allt!
Sveriges flagga, Sveriges ära,
fornklenod och framtidstolk:
:/: Gud är med oss, :/: Han skall bära
stark vårt fria svenska folk.

K. G. Ossiannilsson.

Vår Gud är oss en väldig borg.

Vår Gud är oss en väldig borg.
Han är vårt vapen trygga.
På honom i all nöd och sorg
vårt hopp vi vilja bygga.
Mörkrets furste stiger ned,
hotande och vred;
han rustar sig förvisst
med våld och argan list:
Likväl vi oss ej frukte.

Vår egen kraft ej hjälpa kan,
vi vore snart förströdda;
men med oss står den rätte Man:
Vi stå, av honom stödda.
Frågar du vad namn han bär?
Jesus Krist det är.
Han är den Herren Gud,
som, klädd i segerskrud,
sin tron för evigt grundat.

Och vore världen än så stor
och full av mörkrets härar,
dock, när ibland oss Herren bor,
platt intet oss förfärar.
Världens furste är ju dömd.
Och hans kraft är tömd.
Han på ejt huvudhår
oss skada ej förmår:
Ett ord kan honom fälla.

Guds ord och löfte skall bestå:
Vi det i hjärtat bäre,
för himmel, ej för jord vi gå,
till strids och glade äre,
äre alltid väl till mods,
fast vi våge gods
och ära, liv och allt;
ske blott som Gud befallt!
Guds rike vi behålle.

M. Luther. Olaus Petri. P. A. Sondén. J. O. Wallin.

Kadettvisa 1899.

Sjömanslivet besvärligt är men bra,
det är ett gammalt ordstäv, som vi i minnet ha.
Att det är muntert veta vi alla var och en,
men muntrast har av alla sjökadetten.

Runt om vår arma och fattiga planet
han seglar på en skuta av prima kvalitet.
I varje hamn han kommer, han skaffar sig en vän.
Ty skaffar det gör alltid sjökadetten.

Övningar ständigt han har på alla vis
och har han inte övning så har han exercis.
Sväng höger och sväng vänster och sväng och sväng igen!
Ty svänger sig gör alltid sjökadetten.

Koja-Kapella¹ han ritar massvis när
förtoningarna saknas och chansen borta är.
Han skrotar till en pejling och tar distans på känn.
Ty tar på känn gör alltid sjökadetten.

Konjak till toddyn han saknar nästan jämt
men vatten har han ständigt, så skönt och varmt och skämt.
Om färskt i maten saknas, cistern har slaktdjur än.¹
Ty bra på alla vis har sjökadetten.

Sjömannalivet det bästa är av allt
att segla kring på havet och smaka vågen salt,
men bäst utav dem alla, vi säga det igen
det har den unge, muntre sjökadetten.

Sten Dehlgren.

¹ Bastingagets kapell över kojerna — i brist på värdigare motiv för de obligatoriska kustförtoningarna.

¹ Maskarna i dricksvattencisternen.

Kadettvisa ur midsommarpjäs 1902.

Melodi: *I Finland där åto vi rovor och gröt.*

Kadetternas liv är det bästa av allt,
som leva man kan uppå vår jord;
och allt utom kärleken tager han kallt
men står ändå fast vid sitt ord.
Med flickan så ofta han möte har stämt
och lurat officerarna ständigt och jämt.
Den första bågarn, hurra,
Kamrater skall havet ha!

Och seglar han stundom till fjärran en kust
långt hän över blånande sjö,
han dricker så gärna av druvornas must
och tänker ibland på sin mö.
Av glädjenes blomster i jordenes mull
han lever och mår som en pärla i gull.
Den andra bågarn, hurra,
Kamrater skall glädjen ha!

Och seglar han stundom båd' rumskots och lätt
med för- som med akterlig vind.
Han glömmer dock aldrig sin flickas porträtt,
han tänker på rosenröd kind.
Han tänker på henne, som han håller kär
och henne han ständigt i tankarna bär.
Den sista bågarn, hurra,
Kamrater skall flickan ha!

Prins Wilhelm.

Jagarevisa 1912.

Melodi: *Red Wing.*

Hör maskinernas dova sus
och vattnets plaskande brus,
när jagarna ila på havet omkring

att spänna kring fienderna sin ring.
Hallå! Vad ha vi väl där?
Fientliga slagskepp det är.
Gören genast klar var tub och torped,
passen på vid kanonerna med!
Ah! vi älska den starka vibrationen
när divisionen
till anfall rusar;
fast av strålkastarljusen starkt omgjutna
och skarpt beskjutna
vi störta fram.

Anfallet över är
men därför ej vårt besvär
ty se, där smyga torpedbåtar små,
deras anfall måste vi genast avslå!
"Telegrafan på högsta fart!
Gören åter allting klart!"
En salva brakar av skarpa skott
och döden blir fiendens lott.
Ah! vi älska den starka vibrationen,
när divisionen
till anfall rusar.
Se, hur fienden flyr för våra kulor,
han blir till smulor,
där vi gå fram.

När vi skjutit vårt sista skott
och kroken i botten gått,
till nya bedrifter står åter vår lust,
i land det nu gäller att kämpa en dust.
Genom blick ur ögat så varm
tändes kärlek i knoppande barm,
och kvinnorna tjasas av farlig jakt
i sprudlande jagaretakt.
Ah! vi älska den starka vibrationen
och sensationen
i dansens virvlar.

Jagarchapparna veta övervinna
strax varje kvinna,
där de gå fram.

Innan dagen ånyo har grytt,
från hamnens nöjen vi flytt.
Mot blånande havet vi styra framåt
i enkel kolonn på vår jagarestråt.
Väl njöto vi av vår hamn
och lockande kvinnofamn.
Vår största fröjd vi känna ändå
när vi med vår jagare gå.
Ah! vi älska den starka vibrationen
när divisionen
till anfall rusar.
Med maskinen i takt vårt hjärta klappar.
Hej, jagarchappar!
Full fart, framåt!

O. Björnstjerna.

Purrningsvisa.

Reis, reis en man av den babordska (styrbordska) vakten,
reis, reis en man som förfångar till rors,
reis, reis en man som förfångar på backen,
till att hålla utkik efter seglare och land!
Reis, reis, reis upp, reis upp!

Resan till Spanien.

Hallå du käcke sjömatros!
Var kommer du ifrån?
Vad haver du beskådat,
du höljans stolta son,
allt uppå din' färder
med skeppet Masterton?
Du sjömatros allt uti blåa kläder!

Vi segla från West Hartlepool,
så kom vi till Rouen.
Se'n segla vi till Spanien
där vi dansade fandang.
Caramba senorita!
För nu gånger här i land
en sjömatros allt uti blåa kläder!

Och allt uti ett fönster,
allt bakom en gardin,
där satt en senorita
och spela mandolin.
Hallå, du käcke sjömatros,
du ska få komma in,
du sjömatros allt uti blåa kläder!

Hon rulla cigarillos
och bjöd mej uppå vin,
se'n lärde hon mig spela
lite' grann på mandolin.
Hermoso. Companero!
Oh! .Du kan ju melodin!
Du sjömatros allt uti blåa kläder!

Se'n dansa vi fandango
uti en stor salong.
Hon sade: Oh, my darling!
Marinéro! Atención!
Margarita! Piccanina!
Mycke fina! Come along!
Du sjömatros allt uti blåa kläder?

Caramba senorita!
All right och trés bien!
Om du vill ha en sjömatros
allt till din hjärtevän.
Hon svarte: Claro! Bueno!
Very well och kom igen,
du sjömatros allt uti blåa kläder!

Evert Taube.

Jag har seglat och kryssat.

Jag har seglat och kryssat på hav och ocean
och i varje hamn jag mött en öppen famn.
Jag har slagit en lov, och har gått och sett på sta'n,
hos spanjor och turk och hos den svartaste morian.

En sjömans håg är lätt som en våg,
och fri som en vind ibland tackel och tåg;
och om nå'n gång av flickor ett fång
han möter, så säger han: "Hej, come along!"

Jag har slagits med gulingar nere i Shanghai,
och med ettermalaj på Hawaiiis kaj.
Jag har dansat med töser de svartaste som finns
och med gula kvinns och en å annan jag inte minns.

En sjömans håg är lätt som en våg,
och fri som en vind ibland tackel och tåg;
och om nå'n gång av flickor ett fång
han möter, så säger han: "Hej, come along!"

Men vad gör det väl blott man är trogen mot sin vän,
hon som möter en, när man far hem igen,
fastän ringen hon gav mig den har jag satt i pant
för att få en slant till vin och tobak i Arisant.

En sjömans håg är lätt som en våg,
och fri som en vind ibland tackel och tåg;
och om nå'n gång av flickor ett fång
han möter, så säger han: "Hej, come along!"

Men nu är jag då hemma och nu är allting glömt,
hon har om mig drömt, och mig i hjärtat gömt.
Men om ett par, tre dagar så säger jag: "Good bye!"
och går ut på svaj ibland gulingar och malaj.

En sjömans håg är lätt som en våg,
och fri som en vind ibland tackel och tåg;
och om nå'n gång av flickor ett fång
han möter, så säger han: "Hej, come along!"

I den skönaste stad Barcelona.

Melodi: *Gammal spansk melodi.*

I den skönaste stad Barcelona,
där bodde en pige Bellona,
hög och slanka — som en ranka,
som en palmstam ifrån Salamanca.

Hon var skön som en Sarones lilja.
Bellona, den lyckans pamfilia
graciosa, preciosa,
ja, hon var ju sin bys bella rosa.

Henne älska den tappre Rodrigo,
toreador uti staden Madrido;
toreadore, matadore,
just en man, som var stark in amore.

Han gick klädd i den finaste sammeta
och hans lomme var fylld med moneta;
hans bareta purpureta
och han förde sig som en atleta.

Han drog ut för att vinde Bellona
men då var hon en anden mands kona,
schwer matrona, mange bårna.
Rodrigo han köpte patrona.

Han stod på den höje altano
och så sköt han sig mitt uti plano;
tristamenta, experimenta.
Men det var ju ej annat att vänta!

Bellona föll av och blev magro,
så ful som hon förut var fagro;
sökte morte i Rio Norte
mens man spelte på pianoforte.

Skärgårdsflickan.

Jag är en skärgårdsflicka, jag,
på sjön förgår min dag,
:/: och till de tysta höljors sång
jag lyssnar dagen lång. :/:

Hör vinden blåser över sjön
och fladdrar i mitt hår,
:/: dock rädes ej den stolta mö,
som jämt vid rodret står. :/:

En sjömans maka vill jag bli
och bo på stormigt hav.
:/: Men kanske finner jag däri
min oförtänkta grav. :/:

Den sista gång han från mig for,
han sade till mig då:
:/: Hur ömt jag haver älskat dig,
hur tungt att från dig gå. :/:

Så kom ett bud från fjärran land:
Det skepp han farit med
:/: har slagits mot en klippig strand.
Din Georg finns ej mer. :/:

Jag var så glad, jag var så fri
som fågeln uti skog.
:/: Jag skulle Georgs maka bli,
men hoppet mig bedrog. :/:

Jag kan ej klaga, hellre dö
likt svallvåg vid sin strand.
:/: Snart skärgårdsflickan över sjö
far hem till fridens land. :/:

Till skånebygden.

Vi ha ärat det vapen och hyllat den kår,
som vi själva tillhörde en gång
i vår krafts och vår ungdoms blodfulla vår,
och vi fröjdas åt minnenas sång.
Dessa minnen från mäss och från backlag och skans,
ifrån segel, maskin och kanon,
från kurtis och små töser i virvlande dans
och från månsken och landpermission.

Våra minnen är glada, de trista vi glömt
— de flesta av dem var från land —
det var nog som så, att bland rosorna gömt
sig törnen, som stungit ibland.
När besvikelsen klämde kring hjärtat sitt grepp,
när man hängde mot marken sin nos,
kom man bara ombord på sitt seglande skepp
bläste grämelsen hastigt sin kos.

Vi lagt upp från ett jobb, som var trevligt och vått
och fått vårt på det torra så smått.
Och vi loda på landbacken och ha det gott,
nog trivs vi vid mål, som vi nått.
Ty Skåne vi älska, omflutet av hav,
bygd, i böljor av bugnande fält,
tag vår hyllning Du land, som skall bliva vår grav
när döden omsider oss fällt.

Anders Prag.

Pansarbåtsvisan 1913.

(G. Wahlström.)

Mel.: *Vi gå över daggstänkta berg.*

Hör dånet av Asa-Tors röst, bom, bom, bom,
det jublar ut jättebössors bröst, bom, bom, bom,
det ljungar, det brakar,

när skumvärvda drakar
ur blixtrande rök bryta fram, bom, bom, bom,
det ljungar och det brakar
när de skumomvärvda drakar
sig ur blixtrande rök bryta fram, bom, bom, bom!

I beckmörkersnatt tyst i rad, tyst, så tyst,
som spökskepp vi draga oss åstad, ej ett knyst,
och ögonen stirra,
runt vidderna irra,
mot fiender lömska på vakt, jämt på vakt,
och ögonen de stirra
runtom vidderna de irra
emot fienderna lömska på vakt, jämt på vakt!

En ljuskvast i natten sveps ut, den sveps ut,
och kvalmiga lugnet nu är slut, det är slut,
granaterna susa,
mot satar, som rusa
i silvrande prakt oss emot, bom, bom, bom,
granaterna de susa,
emot satarna, som rusa
i sin silvrande prakt oss emot, bom, bom, bom.

Nästa dag ä' vi komna i hamn, uti hamn,
och kvinnorna kämpa om vår famn, om vår famn.
Nu murarna falla
för känslor, som svalla
mot viking, som gångar i land, uti land.
Nu murarna de falla
inför känslorna, som svalla
emot viking som gångar i land, uti land.

Du torpedchapp må le åt vår fart, ha, ha, ha,
att ej hästarna trava på så smart, ha, ha, ha,
så ni lättare oss finna,
förrän jagarna er hinna,
då i "smällrörens" famn var välkommen, ha, ha, ha,

så ni lättare oss finna,
förrän jagarna er hinna,
då i "smällrörens" famn var välkommen, kamrat!

Vill ni ha någon ny "sensation", pumpa läns,
i er hungriga, blöta "vibration", pumpa läns,
tänk yppiga salonger
i torra pantalonger
vi sitta vid kräsliga bord, pumpa läns,
tänk på yppiga salonger,
där i torra pantalonger,
vi då sätta oss till kräseliga bord, pumpa läns!

Min trofasta stridshäst i järn, bom, bom, bom,
du hörnsten i Svea Rikes värn, bom, bom, bom,
när krevader dig skaka,
ej rygga tillbaka
på ärones skimrande dag, hip hurra!
Vår havshäst den skall bära
oss till seger och till ära,
när allvaret kommer en dag, hip hurra!

Jagarevisa 1909.

(Prins Wilhelm.)

Mel.: *Tre trallande jäntor*

Det forsar, det virvlar, det blänker,
och skummet yr högt emot skyn,
och vattnet kring bogarna stänker,
för ögat en kostelig syn.
Vem är det som flyger som hinden
och jagar som snabb antilop
och kappas med vinande vinden
och gör sina trettio knop?
Det är jagardivisionen
så smidig som tritonen

som flyger över böljan som till lek och dans.
Och alla som en man
vi hålla med varann
att bättre division i världen aldrig fanns.

För oss ligga vidderna fria,
för oss inga gränser ha satts,
och krigsropet är "abahia!"
och jagarna främst på sin plats.
Det faller oss ej in att vända.
Vi känna ej orden pultron.
Och hända vad än månde hända
här ges, och här tas ej pardon.
Ty jagardivisionen
far fram som amazonen.
Och kastar sig på rovet som en hungrig örn.
Vår lösen kort och gott
är några skarpa skott.
Vill fienden ej stryka, blir han sänkt, munsjön.

Örlogssång.

Tillägnad "Flottans män" vid föreningens
bildande 7 maj 1935 av Evert Taube.

Sjung om de spejande örnarnas hav
storm över vikingavärlden!
Sjung om den frihet, som fäderna gav
Sverige vid seglen och svärden.
Sjung om hur drakskepp med svenskar ombord
vidgade världen för folken i nord.
Segervind förde dem vida.
Sjung om de fredliga bragdernas män,
svenskar som plöja ännu fjärran hän.
Stormande sjung, gammal och ung
lyssne till sången och värje
:/: Din urgamla frihet, Sverige! :/:

Sjung om Klas Uggle och sjung om Klas Horn
storm över Östersjöfälten!

Sjung in i hamnar, i stugor och torn
sången om flottan vid Bälten.

Sjung om Clas Fleming på östersjövakt.
Sjung om de offer, som Flottan har bragt
svenskarnas frihet och ära!

Sjung in i sinnet hos yngling och mö:

Här är din frihet — den fräsande sjö!

Stormande sjung, gammal och ung
lyssne till sången och värje

∴ Din urgamla frihet, Sverige! ∴

Må så vara ingen fara.

Backlagsvisa i "Flottans Män". (Evert Taube.)

Mel.: "Albertina" eller "Där byggdes ett skepp..."

Där finns en förening i Norden
och dess namn är Svenska Flottans Män.

Pumpa läns!

Amiraler, må så vara!

Och korpraler, ingen fara!

Och dess namn är Svenska Flottans Män.

Pumpa läns!

Vi har seglat i med- och motvind.

Vi har seglat på böljorna de blå.

Pumpa läns!

Kömmendörer, må så vara!

och minörer, ingen fara!

Vi har seglat på böljorna de blå.

Pumpa läns!

Under stänger och rår har vi seglat.

Och med ångan på toppen har vi plöjt.

Pumpa läns!

Ifrån Hårsan, må så vara!
Och till kusten av Sahara!
Och med ångan på toppen har vi plöjt.
Pumpa läns!

Våra stävar ha skurit i Atlanten,
i Sargasso och Stora Ocean.
Pumpa läns!
Från Godnatt, de' må så vara!
Och runt Hornet, ingen fara!
I Sargasso och Stora Ocean.
Pumpa läns!

Vi har dansat i Petersburg och Pinan.
Vi har friat i Frisco och Shanghai.
Pumpa läns!
Som kadetter, må så vara,
på korvetter, ingen fara!
Vi har friat i Frisco och Shanghai.
Pumpa läns!

Vi har läskat vår strupe med biran.
Vi har läskat den med spanskt och portugis.
Pumpa läns!
Uti backlag, må så vara!
Och i Cadiz, ingen fara!
Vi har läskat den med spanskt och portugis
Pumpa läns!

Vi har ridit ut stormar och cykloner
iffrån Ishavet och till Goda Hopp.
Pumpa läns!
Upp och ner, det må så vara!
Det går framåt, ingen fara,
iffrån Ishavet och till Goda Hopp.
Pumpa läns!

Ifrån kaltopp till kölsvin vi känner
alla enheter uti vår marin.
Pumpa läns!
Upp i luften må så vara!
Under vattnet, ingen fara!
Alla enheter i vår marin.
Pumpa läns!

Reis, Reis opp, Flottans Män, vi ska' sjunga
för vår frihet på böljorna de blå.
Pumpa läns!
Sveriges frihet, må så vara,
den skall Flottans Män försvara!
Sveriges frihet på böljorna de blå.
Pumpa läns!

Farväl.

En sjöman älskar havets våg,
hör vågornas brus!
När stormen skakar mast och tåg,
hör stormarnas sus!
Farväl, farväl, förtjusande mö!
Vi komma väl snart igen.

Jag avsked ta'r av vännen kär
vid vågornas brus.
Den hulda då mig trohet svär
i stormarnas sus.
Farväl, farväl, förtjusande mö!
Vi komma väl snart igen.

Hon trycker då så ömt min hand
vid vågornas brus.
Då känns det tungt att gå från land
till stormarnas sus.
Farväl, farväl, förtjusande mö!
Vi komma väl snart igen.

Hon viskar ömt och ljuvt mitt namn
vid vågornas brus.
Kom snart tillbaka i min famn
från stormarnas sus.
Farväl, farväl, förtjusande mö!
Vi komma väl snart igen.

Finländsk folkvisa.

Jungman Jansson.

Hej å hå, Jungman Jansson.
Redan friskar morgonvinden,
sista natten rullat undan
och Constansia skall gå.
Har du gråtit med din Stina
har du kysst din mor på kinden,
har du druckit ur ditt brännvin
så sjung hej och hå!

Hej å hå, Jungman Jansson,
är du rädd din lilla snärta
skall bedraga dej, bedraga dej
och för en annan slå?
Och som morgonstjärnor blinka,
Säj, så bultar väl ditt hjärta!
Vänd din näsa rätt mot stormen
och sjung: hej å hå!

Hej å hå, Jungman Jansson,
kanske ödeslotten faller,
ej bland kvinnfolk, men bland hajarna
i Söderhaven blå.
Kanske döden står och lurar
bakom trasiga koraller.
Han är hårdhänt men hederlig,
så sjung: hej å hå!

Kanske sitter du som gammal
på en farm i Alabama,
medan åren siktas långsamt
över tinningarna grå.
Kanske glömmet du din Stina
för en sup i Yokohama —
det är slarvigt men mänskligt
— så sjung, hej å hå!

Dan Andersson.

Turallera.

Sjömansvals från norska Sörlandet.

En glader sjöman som på böljorna far
Turalderi, turaldera.
Han har många glada och trevliga dar
Tjofalleri, hurra.
När vinden är frisk lättas ankaret opp
Och seglen de gå med en sjungning i topp.
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

På briggen "Neptunus" en hyra jag fick.
Turalderi, turaldera.
Med last utav props vi till Kapstaden gick
Tjofalleri, hurra.
När lyckligt vi anlant till Kap vid en kaj
Det kom där en flicka med hatten på svaj.
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

Jag lyfte på mössan — hon nickade glatt,
Turalderi, turaldera.
Sen fråga jag: "Får jag er följa min skatt?"
Tjofalleri, hurra.

Hon gav mig ett smil och så sa hon: "Kyss till,
Du glade sjöman, jag är din om du vill!"
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

Den flickan mig förde allt in i ett hus,
Turalderi, turaldera.
Där levde jag som i ett tredagarsrus,
Tjofalleri, hurra.
När krusen blev tomma och hyran var slut
helt handlöst på gatan jag hyvades ut.
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

Men då blev jag nykter och sjövild och stark,
Turalderi, turaldera.
Och rusade opp och gav porten en spark.
Tjofalleri, hurra.
sen skrek jag: "Hello — den som vill eller kan
'come on' till en vals med en glader sjöman".
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

Ur porten av bovar det kom väl ett tjug,
Turalderi, turaldera.
Och strax blev jag oppspelt och varm i min håg,
Tjofalleri, hurra.
Den första jag hastigt i skånkorna tog,
Med honom jag sedan de övriga slog.
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

Och när så den trevliga valsen var gjord,
Turalderi, turaldera.
Jag tände en pipa och gick lugnt ombord,
Tjofalleri, hurra.
At flickor och pojkar jag vifta ajöss,
Ty dagen därpå stack "Neptunus" till sjöss.
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

Svarte Rudolf.

Se, Svarte Rudolf han dansar
och böjer sin nacke och ler.
Han tänker på stormande nätter
i Amsterdams glädjekvarter.
Han drömmer om flickornas kransar
och svävande bruna ben
på stranden av blåa slätter
vid Samoamånens sken.

Han böjer sin nacke och blundar
i flygande roslagsvals.
Så höll han i smäktande lundar
sin arm om chilenskans hals;
så böjde han krullig hjässa
en afton i negerbyn
mot trettonårig prinsessa
med eldsken på ebenholtzhyn.

Så dansa de svajiga karlar
på Malagas vinstänkta redd.
Den vitröda tösen bävar,
bedårad, förlorad, förledd.
Hon ler i den väldiges nävar
åt allt vad han tog och han gav,
hon suckar och vinden svarar
från Ålands jäsande hav.

E. A. Karlfeldt.

Maria Albertina.

I hamnen ligger det en bark som går på långa träder.
Aldrig, aldrig har den sprungit läck.
Jag för befålet där och klarar den i alla väder,
styrbord, babord, alle man på däck!

Vi gå ombord på Maria Albertina,
hon ligger klar, med seglena på svaj.
Emot det land, där solen brukar skina,
nu färden går, kast loss, å sen good-bye.

Ifrån vårt gamla Göteborg i morron da' vi kryssa,
alla sorger läggs i'en gammal säck.
Å jäntorna, som sörjer, ska vid avskedet vi kyssa,
styrbord, babord, alle man på däck!

Refr.:

Vi gå ombord, etc.

Den sista flamman dock är bäst, fast kärleken hon
döljer,
men den finns, där hjärtat sprungit läck!
I dag hon som min väna brud i världen ut mig följer.
Henne leve — alle man på däck!

Refr.:

Vi gå ombord, etc.

Helge Lindberg.

Från Engeland till Skottland.

Gammal sjömansvisa.

Från Engeland till Skottland, där seglade en brigg,
förslitna va dess master och trasig var dess rigg.

Refr.:

Va de går långsamt fram, men de går ändå fram.
Vi hurra för den resan, när vi kom till Köpenhamn.

Kompassen ombord den har vi aldrig hatt,
vi segla efter böljorna och skepparns gamla hatt.

Lanterna ombord det har nog aldrig setts
förutom den, som satt på kaptenens näsespets.

Kaptenen ombord han var en sådan man,
ibland han stod på däck å skrek: Va i all världens
namn —

Å en gång i veckan så skulle vi ha kött,
då fick vi av den suggan som av misströstan dött.

Å en gång i veckan så skulle vi ha gröt,
då fick vi av den mjölken, som uti Nordsjön flöt.

Kajutan ombord den var ett veaskjul,
och ratten den var gjord utav ett spinnerockahjul.

Vi hade ingen flagga, men de gick bra ändå,
vi hissa skepparns kärring, sen han klått na gul å blå.

Refr.:

Va de går långsamt fram, men det går ändå fram.
Vi hurra för den resan, när vi kom till Köpenhamn.

O, Susanna.

Jag är född vid gamla Sveriges kust där den
stolta skutan går.

Och den stolta sjöman var min lust från jag
blott var sjutton år.

Men den första gång han gick ombord
kysste han mig öm och huld

och han sade vänligt dessa ord:

Du är allt mitt hjärtas guld.

O, Susanna, gråt icke för din vän,

men bliv mig städse trogen

tills jag komuer hem igen.

På den långa resan drog han bort,

Jag satt ensam. O, min skatt!

Och när vädret det var riktigt hårt

Låg jag vaken mången natt.

Men när tåren bittert flöt på kind,

Kom min sjöman hem i hamn

Och så sjöng han med ett nöjsamt sinn,
Då han tryckte mig i famn:
"O, Susanna, gråt icke för din vän!
Jag gungat har uppå böljan blå,
Och här har du mig igen."

Och så talte vi så månget ord,
Vi förglömde storm och blåst,
Men en dag han sa: "Min tös, jag tror,
Vi behöver snart en präst.
Jag får ta en tur på två års tid,
Men är lyckan med din vän,
Kommer jag med rik'dom åter hit,
Och vi går till prästen hän.
O, Susanna, gråt dock ej för mig!
Jag till Kalifornien far
Och gräver guld för dig."

I ett litet hus vid kusten bor
Vi som lyckligt äkta par.
Han kom hem igen, han höll sitt ord.
Fyra raska barn vi har.
Han går icke mer på resor, nej!
Men när stormen rasar vild,
Han till barmen älskligt trycker mej
Och så säger han så mild:
"O, Susanna, mitt allt, min fröjd och lust,
Där finns ej man så glad som jag
På hela Sveriges kust!"

Ett sjömansbrev.

Text och musik: *Ejnar Westling.*

Jag fattar pennan på nytt i min olärda hand,
skriver till dej från främmande land.
Jag haver hört, att du fått en ny liten vän,
men du kan hälsa den,
att de ska bli en dans,

när Kalle Lans
väl kommer hem igen
till Skandinavien.
Att du bedragit mej
var dumt av dej,
ty uti kistan finns det grej.

Men inte sörjer jag lungsoten på mej för de,
det finns väl andra, som jag kan ge
den vackra schalen jag köpte i fjärran Bombay
såsom present till dej,
ty det finns flickor små
i varje vrå,
å dom ä tokiga
i allt de brokiga.
Där ner i Mexiko
jag kunnat få
bortåt en hundrafemtiotvå.

Nu styr jag åter en gång ut på villande hav,
och kanske finner jag där min grav,
ty det bor falskhet i rullande böljornas lek
som hos den vän mig svek.
Men jag förstår så väll
du glömt den kväll,
när du vid Haröns strand
mej lova tro och hand.
Ty uti kvinnors smek
och böljors lek
där bor det samma falska svek.

Skepp som mötas eller Axel Öman.

(Sakta vaggande vals).

Det var en gång en sjöman
med mössan käckt på svaj,
han hette Axel Öman,
han hade blå kavaj.

I kärlek rikt begåvad
hans älskling hette Maj.
Hon var förut förlovad
med en som var malaj.

Refräng:

Uppå havet vågorna gå,
uppå himlen stjärnorna stå.
Barometern den faller och seglen de slå.
Atlanten är höljande blå.

När Axel från Manchester
kom hit till hemmets kaj
han henne bjöd på fester,
på vin och äppelpaj.
Hon i hans blick sig spegla.
Han trohet svor i Maj.
I juni bort han segla
direkt ner till Shanghai.

Uppå havet vågorna gå,
o. s. v.

En annan tös fick handen
och vin och äppelpaj,
men sörjande på stranden
går nu hans älskling Maj.
Från kinden tåren rullar
och Öman falske blaj,
han går nog snart och drullar
i vattnet från nå'n kaj.

Uppå havet vågorna gå,
o. s. v.

Han for från barn och maka
en dag till Paraguaj,
men han kom ej tillbaka,
han slöks utav en haj.

Så går det varje sjöman
allt uti blå kavaj,
som är så falsk som Öman
var mot sin älskling Maj.

Uppå havet vågorna gå,
o. s. v.

Valdemar Dalquist.

Hem det bär.

(Efter engelska sjömansvisan "Rolling Home".)

Alle man att lätta ankar!
Snart det sista gången är
Hej hugg i, I blåa gossar
Ty mot Sverige hem det bär.
Låt i sång er tanke bäras
Hem av kvällens milda bris
Tills vi se de svenska skären
Skymta fram i morgondis.

Refräng:

Hem det bär, hem det bär
Hem det bär på gropig stig
Hem det bär till gamla Sverige
Hem det bär, kära land till dig.

Vinden som i riggen spelar
Känner du dess melodi
Mången gång den förr du hörde
Den är hemlandstoner i
Och den våg, som stäven smeker
Viskar och försvinner se'n:
Se din älskade dig väntar
I det gamla landet än.

Hem det bär, hem det bär o. s. v.

Många tusen mil vi seglat
Många tusen kvar till land
Men Atlantens vågor för oss
Alltjämt närmre hemmets strand
Gosse, flickor finns det många
Din den bästa är bland dem
Och hon kärleksfullt dig hälsar:
Gossen min, välkommen hem!

Hem det bär, hem det bär o. s. v.

Jungfrun på Jungfrusund.

(*Sjömansvals.*)

Text: *Gösta Stevens.*

Musik: *Nils-Georg.*

Som kanske ni minnes har en gång förut
jag trampat detta däck.
Men nu tror jag, jag har seglat slut,
min reslust har fått sig en knäck.
Nu lägger jag upp i en lugnare hamn
och går till kojs i min älskades famn
och jag kastar friheten över bord
om hon bara håller ord.

Refräng:

För ingen gav mig en sådan stund
som Jungfrun på Jungfrusund.
Och ingen räckt mig en sådan mund
som Jungfrun på Jungfrusund.
Jag hållit i mina armar
så många ljuvliga barmar
men ingen, ingen så ljuv och rund
som Jungfruns på Jungfrusund.

När sist det på logen där hemma var dans
till dubbla handklaver,

så anar ni kanske var jag fanns,
kanhända så anar ni mer.
Jag satt hos min jungfru me' armen i krok
och viska ord som jag sett i en bok,
och se'n skildes vi framför hennes dörr.
Harru hört den sagan förr:

Refräng:

För ingen gav mig en sådan stund
som Jungfrun på Jungfrusund.
Och ingen bjöd mig ett så'nt förbund
som Jungfrun på Jungfrusund.
Jag öst ur tusende brunnar
och kysst oräkneliga munnar
men ingen, ingen så röd och rund
som Jungfruns på Jungfrusund.

Så långt jag kan minnas tillbaka så har
för kvinns jag varit svag.
För har man en gång blivit skapt till karl
så är det en självskreven lag
att söka och finna sin käraste skatt.
Det har jag gjort både villigt och glatt
och har funnit famnen där trohet bor.
Det vill säga, som jag tror.

Refräng:

Ty ingen gav mig en sådan stund
som Jungfrun på Jungfrusund.
O, om jag blott finge ta min blund
hos Jungfrun på Jungfrusund.
Ej skutan mer skall mig locka,
snart har jag min egen docka.
O, ljuva, härliga kärleksstund
hos Jungfrun på Jungfrusund.

Sjömansvisa.

Raska sjömän hallå
rigga nu skutan på
färden går till det land
där sköna palmer stå.
Tag farväl av din vän
som du ditt hjärta gav.
Vi kommer nog igen
om ej skutan går i kvav.

Om du kommer igen
om ett par långa år
kanske hon har en pilt
som uppå golvet går.
Tag då pilten i din famn
kyss då din hjärtans vän.
Hon nog tänkte som så
att du aldrig kom igen.

Släckta fyrar.

En vals om kvinnor, vind och böljesång.

En sommarkväll jag mig begav igen,
på långtur med en stolt fregatt.
Då reste vi från Skandinavien
och segla ut ur Kattegatt,
jag var Neptunus trogne slav igen,
och stod där säker vid min ratt
och styrde ut på vida hav igen
uti en stjärnklar sommarnatt.
Men flickan som på stranden står
hon fäller mången sorgsen tår.

Min svenska tös jag dig bedyrar
att med kompass och sjökort van
Jag klarar alla släckta fyrar
på Erotikens ocean.

Och när vi kom till Portugalien
ja då gick alle man i land.
Och vi drack vin och gick på bal igen
och hyran rulla lätt ur hand.
Men Portugisiskan led kval igen
och ville knyta kärleksband.
Så for vi ner till Australien
och lämna kvinnorna på strand.
Och stormen tjöt på vredgad våg
det sjöng i tackel och i tåg.

Min svenska tös jag dig bedyrar
o. s. v.

Och skeppet hoppar som en hind igen
när vi med stormen tar en dust,
vi vänder åter nu från Indier
och sätter kurs på Sverige just.
Vi segla nu för förlig vind igen
och allt är glädje, liv och lust.
Och när härnäst jag går ombord
jag tar farväl med dessa ord:

Min svenska tös jag dig bedyrar
o. s. v. *Valdemar Dalquist.*

Hälsa dem därhemma.

I den stora tysta natt
Står jag här vid skeppets ratt
Under himlens stjärnehär, man på post mig satt.
Efter lång och strävsam dag
Hör jag fjärran vingeslag,
Svalors flock, som återgår
Mot nord, mot ljus, mot vår.

Hälsa dem därhemma, hälsa far och mor,
Hälsa gröna hagen, hälsa lillebror.
Om jag hade vingar, flöge jag med dig!
Svala, flyg mot hemmet! Hälsa ifrån mig!

Lilla svala, fastän svag,
Dag och natt, och natt och dag,
Förer dig till målet fram snabba vingeslag.
Svala, tänk också på mig!
Gärna flöge jag med dig!
Hemma står väl ängen grön!
O, svala hör min bön.

Hälsa dem därhemma, hälsa far och mor,
Hälsa gröna hagen, hälsa lillebror.
Om jag hade vingar, flöge jag med dig!
Svala, flyg mot hemmet! Hälsa ifrån mig!

C. H. Bengtsson.

Kristin.

Text: *Colorad* och *Claro*. Musik: N. A. Nilsson.

Nog för att du har fått diamanter liksom broscher,
Nog för att du har vilat som brud i min famn.
Men nu haver jag fått nog utav falskhet och av schåser,
Här skall du se en pojke som tar skutan ur hamn!

Böljan famnen upplåter,
Den du begråter
Kommer ej åter!
Under sydhimlens stjärnor
Singapors tärnor
Viska hans namn.

Nu får du sitta hemma och ångra dig, min docka,
Flickor det finns det fullt av i Hamburg och Hull,
Och ögon de ha som eldkol och läpparna de locka —
En av dem gick i höstas i sjön för min skull!

Unga heta negresser,
Gula prinsessor,
Franska comtesser, —
Armar mjuka som vinden,
Kjolar av siden,
Armband av gull!

Men när man sett sig mätt uppå Rio de Janeiro,
Kramat dess svarta jäntor och druckit dess vin,
Då längtar man allt tillbaka till kära gamla Sverige,
Midsommardans på logen och fleckan så fin, —

Ty din falskhet förlåter
Den du begråter,
Snart är han åter, —
Fickan full av schalonger,
Dyra prisonger
Till sin Kristin!

Sjömansvisa.

Jag gick mig ner till sjöstrand
att söka mig en hyra.
Åja, åja, åja, å sen sa jag:
Hallå! Hurra! Hallå! Hurra!
att söka mig en hyra,
åja, åja, åja, å sen sa jag:
Ingen kan segla förutan vind;
ingen kan ro utan åror.
Ingen kan skiljas från vännen sin
utan att fälla tårar.
Men ingen nöd och ingen sorg,
flickor finns på alla torg.
Ingen sorg och ingen nöd,
flickor finns i överflöd.

Då kom där fram en ung kapten,
Han frågte: "Kan du styra?"

Jag frågte, var den båten låg,
allt som jag skulle styra.

Den båten är en redig båt,
hon heter Framåt Gunga.

I Spanien vi drucko vin
och kysste vackra flickor,
åja, åja, åja, å sen sa jag:
Hallå! Hurra! Hallå! Hurra!
och kysste vackra flickor,
åja, åja, åja, å sen sa jag:
Ingen kan segla förutan vind;
ingen kan ro utan åror.
Ingen kan skiljas från vännen sin
utan att fälla tårar.
Men ingen nöd och ingen sorg,
flickor finns på alla torg.
Ingen sorg och ingen nöd,
flickor finns i överflöd.

Arholma-valsens.

(Legenden om Arholma ö.)

Nordanstormar, vänden!
Stilla stjärnor tänden!
Lyssnen till legenden
Om Arholma ö.
Vindens stilla klagan
Vill i vågor jaga'n
Vemodsfulla sagan
Om Arholma ö.

Mångtusen stormar i brusande hav
Slungat de bräckliga skalen i kvav.
Sjungit sin sång över vaggande grav.
Om Arholma ö.

Ödets nornor spinnen,
Med vemodsfulla sinnen,
Sagofulla minnen
Om Arholma ö.

Hur i tidens gryning
Nordanvågors dyning
lekte tordönsflyning.
Vid Arholma ö.

Då sjöng musiken en ann' melodi
Sjöjungfruklagan och havstrolleskri,
Striden om människoöden däri,
Vid Arholma ö.

Mången natt vid stranden
Syntes mänskoanden,
Vinkande med handen,
Mot Arholma ö.
Då fick mänskoanden
Högre maktens maning
Fyren fick sin daning
På Arholma ö.

Sen har den sörjande anden fått ro,
Vågorna söka vid stranden sitt bo,
Sjömännen sjunga om kärlek och tro
På Arholma ö.

Tack för nordanbruset,
Tack för granskogssuset,
Tack för blänkfyrsljuset
Vid Arholma ö.
Tack för gång i skogen,
Tack för dans på logen,
Tack för sången trogen
Om Arholma ö.

Fiskarevalsens.

Kom fiskarpiltar sjung en sång,
kom sjungen alla på en gång.

Sjungnen om skärgårdspiltar och jäntor en lustig sång.
Här uti friska Bohuslän
jäntan hon är så fager och vän.
Fager hon går bland klippdalens blommor och skär.
:/: Här dansar jäntan med sin pilt, fallera,
Myser så kärleksmilt, fallera, mot sin lille vän. :/:

Där seglar fiskar'n käck och glad,
där tar han sill i nät och vad
Där uti klara saltsjön vid snäckstrand han tar ett bad.
Där seglar män med mod i håg
fram över väldig västervåg.
Aldrig i världen käckare sjöman man såg.
:/: Högt över vågens breda rygg, fallera,
Fiskaren gungar trygg, fallera, i sin kosterbåt. :/:

Fiskaren far i fjorden in,
munter och glad uti sitt sinn',
Båten är full med makrill, vittling och kolja fin.
Nere vid stranden spelman står,
friskt liksom vinden dansen går.
Pilten så mången smällkyss av jäntan sin får.
:/: Och jäntan myser kärleksmilt, fallera,
Mot sin käre pilt, fallera, uti Bohuslän. :/:

Uti den lugna lördagsnatt,
hörs ifrån havet glada skratt.
Mareld med blåa strimlor vid stranden ses skimra
matt.

Dyningen mellan lätt och lång,
välver mot stranden som en sång,
Välver så len och lång ibland stenar och tång.
:/: Klar månen skiner på vår strand, fallera,
Över hav och land, fallera, uti Bohuslän. :/:

Göran Svenning.

Fylgiavalsen.

Text: *Acke Lindén.*

Musik: *Charles de Bie.*

Här har du grabben som seglat i världen,
matrosen Johan, du känner hans namn?
Jag trivs ej alls vid den husliga härden,
nej, jag vill ut för att se varje hamn.
Jag gått med Fylgia på äventyr,
ja mycket roligt har vi haft ibland.
I varje hamn man haft kärleksbestyr
ja, med flickor som väntat i land.

Refräng:

Hej, svenska tös, här har du mej!
Kan du se hur glad jag är i dej
Varje dag när vi legat på kryss
har jag längtat att få mej en kyss.
Ty du har mitt hjärta om du blott
tycker att det än är gott.
För du kan väl inte klaga
på en så'n trogen grabb, som mej
Hej! Hej!

På vägen hem höll vi i Barcelona,
där blev det knabb med en tjurfäktargrabb.
Han ville visa sin eldiga Lona,
att han var stark, men du vet att man var snabb.
Och han fick lukta på min svenska karda,
men han tålde ej lukten av den.
Lona sa: Sådant ser man ej var'da?
Oh, svensk matador, bliv min vän.

Refräng:

Hej, svenska tös, här har du mej...

Ombord i skansen, precis invid kogen,
där har jag hängt det porträtt du mej gav.
Det har fått tjänstgöra som räddningsbojen
på sjömanskårlekens osäkra hav.
Nog finns det kvinns, som har lockat och pockat
med allt möjligt för att ha mig kvar.
Men här har du nu grabben, som "fockat"
och "girat" och alltid gått klar.

Refräng:

Hej, svenska tös, här har du mej...

Hjärterö-valsens.

Text: *Göran Svenning.*

Musik: *David Hellström.*

Hjärtans kära mö
lelle vän uppå Hjärterö.
Månen lyser klar,
uppå brögga vi valsens tar.
Här ä fläng å dragspelsgnäll,
tag en vals i månskenskväll.
Lella vän, en dans
uti månens glans.
Du, min skatt,
här ska valsas i natt.

Refräng:

Hjärtevän på Hjärterö,
vi snurrar å far, lella rara mö.
Än en vals ve dragspelsgnäll,
å senn ska vi svärma i månskenskväll.

Mången flecka grann
vell ha mej te fästeman.
Ja får mången vink,
Men ja ser ej ett ögnablink.

Jag ej tittar åt nån mer,
när du ser på mej å ler.
Lella vän, en dans
uti månens glans.
Du, min skatt,
här ska valsas i natt.

Refräng:

Hjärtevän på Hjärterö,
vi snurrar å far, lella rara mö.
Än en vals ve dragspelsgnäll,
å senn ska vi svärma i månskenskväll.

Ringen fin å gull
ska ja ge dej så kärleksfull.
Uppå Hjärterö
ska vi bögga vår stuga rö.
Uti stormig höstekväll
ska vi må ve spisens håll.
Lella vän, en dans
uti månens glans.
Du, min skatt,
här ska valsas i natt.

Refräng:

Hjärtevän på Hjärterö,
vi snurrar å far, lella rara mö.
Än en vals ve dragspelsgnäll,
å senn ska vi svärma i månskenskväll.

Kostervalsen.

Kom i kostervals, slå din runda arm om min hals.
Ja dej föra får, hiohej, vad det veftar och går,
Kostervalsen går, lek och smek blir i skrevor och snår.
Ja ä din, du ä min, allra kärestan min.
Dejeliga mö på Kosterö, du min lella, rara fästemö,
Maja lella, hej, Maja lella säj, säj vell du gefta dej?

Kom i Kosterbåt, nu i natten följas vi åt.
Ut på hav vi gå, där som marelden blänker så blå.
Ja dej smeka vell, där som dyningen lyser som ell.
Ja ä din, du ä min, allra kärestan min.
Dejeliga mö på Kosterö, du min lella, rara fästemö,
Maja lella, hej, Maja lella säj, säj vell du gefta dej?

Kom uti min famn, i din famn jag finner min hamn,
Maja, ja ä din, du ä min, allra kärestan min.
Maja ja å du, kuttras ju mun mot mun, kuttras ju.
Ja ä din, du ä min, allra kärestan min.
Dejeliga mö på Kosterö, du min lella, rara fästemö,
Maja lella, hej, Maja lella säj, säj vell du gefta dej?

Kom i brudstol, kom, innan året hunnit gå om.
Maja ja ä din, tills du som mi bru, blir du min.
Maja då blir ja, då blir ja så sju sjungande gla.
Ja ä din, du ä min, allra kärestan min.
Dejeliga mö på Kosterö, du min lella, rara fästemö,
Maja lella, hej, Maja lella säj, säj vell du gefta dej?

Göran Svenning.

Kväsarvalsén.

En kvanting träder i salen in
för att fröjda me' fjällan sin
och alla rynkor bli glada i håg,
ty stunsigare kvanting man sällan såg.

Refräng:

O, du den stunsigaste kvanting
som vi nå'nsin i livet gett
något av vår kvantittjolanting
ty aldrig bättre än dig vi sett.

Grabben sig sakta i salen rör,
tar av sig lörpan från lockigt skör,
stoppar den ner uti lomman sin,
tar ett tag i daljan och gör sig fin.

Refräng:

O, du den stunsigaste kvanting etc. . . .

Grabben går efter väggen kring
träffar sin fjälla i rynkornas ring,
släcker harsset å spottar ett tag:
tjänare A'gusta, goda', goddag!

Refräng:

O, du den stunsigaste kvanting etc. . . .

Två armar hon lägger om grabbens hals
för att fröjda med honom en vals,
två kardor han lägger på henne då
å stilig å kväsigt de börja gå.

Refräng:

O, du den stunsigaste kvanting etc. . . .

Med huvud mot huvud och bröst mot bröst
han viskar till henne med kärlekens röst:
ej bussigare fjälla än dig jag får,
och så i en cirkel det hela går.

Refräng:

O, du den stiligaste kvanting
som vi nå'nsin i livet gett
något av vår kvantittjolanting
aldrig bättre än dig vi sett.

Spåvalsens.

Text: N. G. Granath. Musik: Jules Sylvain.

När man stegar ombord
Vill man veta ett ord
Om de öden som vänta och vinka.
Å då spår man sig först
För att släcka sin törst
Å jag tror på de utan att blinka.
Så en kväll satt jag i Tokio
Hos en käring vid ett bord
Hon tog fram en kortlek, la' stjärna å sa
"Är de något särskilt som herren vill ha?
Eran far har köpt en kåk i Hjo
Å förstört sin nya Ford
Å så finns här dödsfall på grund utav slarv.
De betyder fyra, fem tusen i arv."

Refräng:

Men de' ä' livat ändå
För hur jag än håller på
Så nog ä' jänterna kring mig minst två å två
De måtte va' något visst
Ja tacka tusan för sist!
Man ä' väl svensk så de' kan förslå!

De känns kusligt ibland
Så där långt ifrån land
När man sjunger för fisken i havet.
Men man tror liksom på
Att hon hör mig ändå
Å har glädje å trevnad utav'et.
Tills en dag de kom ett blomsterkort
Med sitt märke opp å ner
De' betyder kärlek förstås med en ros...
Men de var som fan vad den rände sin kos!

Jag blev arg, som jag kanske ej bort.
Å så skrev jag aldrig mer
Fast nog kom de dyvåta brev å kuvär
Men att läsa dom var ett himla besvär.

Refräng:

Men de' ä' livat ändå
För hur jag än håller på
Så nog ä' jänterna kring mig minst två å två
De måtte va' något visst
Ja tacka tusan för sist!
Man ä' väl svensk så de' kan förslå!

När jag kom till Algier
Fick jag se en fakir,
Som stack kniven igenom sin dotter.
Å när allting var slut
Å hon var som förut
Gick jag fram med en påse med gotter.
Hon förstod på mig att jag begrep
Hur hon sövde varje led.
"De' ä' mycke enkelt", sa han med sin kniv,
"De har jag hållt på med i hela mitt liv."
Jag försökte samma kväll hans knep
På väninnan som var med.
Men hon blev förvånad å damp som en stör
Så de hade jag minsann ingenting för.

Refräng:

Men de' ä' livat ändå
För hur jag än håller på
Så nog ä' jänterna kring mig minst två å två
De måtte va' något visst
Ja tacka tusan för sist!
Man ä' väl svensk så de' kan förslå!

Öckerövalsén.

Text: *Fritz Gustav.*

Melodi: *En skärgårdsvals.*

På Öckerö ner vid strand och sjö
Där föddes jag en gång,
När havet sjöng sin sång
Bland snäckor och bland tång.
Bland nät och pimplar, stag och vimplar
Växte jag mej stor.
Ty sjömanslivet ärvt är givet
Ifrån far och mor.

Refräng:

Och ner på Öckerö finns
Ju världens käckaste kvinns.
Jag har en liten vän, som är mej trogen än
Där nere i Bohus län.
Och när vi tar oss en dans
Uppå en brygga nånstans,
Då har jag ingen nö', då lyser solen rö',
Där hos min mö på Öckerö.

På Öckerö ner vid strand och sjö
Där trivs jag också bäst,
I kuling och sydväst
Är livet som en fest.
I stag och liner stormen viner,
Dit jag styr hän,
Så du min jänta slipper vänta
På din vän i dag.

Refräng:

Ty ner på Öckerö finns
Ju världens käckaste kvinns.
Jag har en liten vän, som är mej trogen än
Där nere i Bohus län.

Och när vi tar oss en dans
Uppå en brygga nånstans,
Då har jag ingen nö', då lyser solen rö',
Där hos min mö på Öckerö.

På Öckerö ner vid strand och sjö
En gång vi sätter bo,
Och lyckan vill jag tro
Skall spira där och gro.
Med not och revar glad jag strävar
För min egen vän.
Och om bekymmer solen skymmer
Kommer den igen.

Refräng:

Ty ner på Öckerö finns
Ju världens käckaste kvinns.
Jag har en liten vän, som är mej trogen än
Där nere i Bohus län.
Och när vi tar oss en dans
Uppå en brygga nånstans,
Då har jag ingen nö', då lyser solen rö',
Där hos min mö på Öckerö.

Vind för våg.

Text: *Gösta Stevens.*

Musik: *Helge Lindberg.*

Tänk ändå hur dragspelstonerna
väcker liv i reflexionerna,
lekande
smekande
ja det råder ingen tvekande.
Takten den ska' vara gungande
när en enkel sjöman sjungande
tolkar hur livet kan gå
på böljan blå.

Vind för våg
det är en sjömans håg,
att ge en känsla utav
det vilda, brusande hav.
Vind för våg
om rösten sen är låg
och föga monumental
betyder inte ett skal.

Säga vad dom vill men farerna
på dom utländska barerna
lockar en
pockar en
fast man bara vet dom plockar en.
Inte för det gör nåt vidare
jag har aldrig vatt nån gnidare.
Nej, man vill ju va' generös
och slå sig lös.

Vind för våg
det är en sjömans håg
att spänna hyran man fått
och sen har pengarna gått
vind för våg
att i var hamn man låg
man länsat sitt kapital
betyder inte ett skal.

Hösten brukar vara pinande
ty då kommer hösten vinande
rytande
brytande
sönder allt som ligger flytande.
I en sådan storm kappsejsa vi
"Ska vi kanske ge oss?" Nej sa vi
där det finns liv finns det hopp
och vi tog ett dopp.

Vind för våg
det är sjömans håg.
Uppå en obebodd strand
jag trodde jag flöt i land
vind för våg.
Att jag fick plats som måg
ett år hos en kannibal
betyder inte ett skal.

Förr jag svärmade för polskorna
men numer är det kreolskorna.
Vinkande
blinkande
frestande som inte Hin kan de.
Är dom bara en gång bärgade
vad gör det att dom är färgade?
Jag har inte tänkt sätta bo
i hopp och tro.

Nej vind för våg
det är sjömans håg.
Med några äktenskapsband
det går vi inte i land.
Vind för våg
att i var hamn man låg
man kanske sänkt sin moral
betyder inte ett skal.

Salta tåren.

Sjömannen är till båd sinne å håg,
hej come along, glädje å sång,
precis som atlanternas gungande våg
skyhög å avgrundsdjup låg.

Om det sjunger i stagena
blir han i tagena

lämnar behagena
hemma på land.
Till de främmande rikena
ner i tropikerna
vrider han ratten med stadig hand.

Å haver han rullat så hyran är veck,
hejsan, kast loss, lina å tross
då längtar han åter till tjära å beck
uppå ett svajande däck.

Ja då hugger han glatt, igen,
fast i en ratt, igen,
dag liksom natt igen
slår han sitt glas,
tills han ankrar i hamn igen,
där nästa famn, igen
bjuder välkommen till nytt kalas.

Men kastar han ankar å firar var klut,
hal alle man, släck, å gör an.
Ja då har han lessnat på stormarnas tjut
då vill han blott vila ut.

När han slutar me kryssarna
börjar han kyssarna
hemkabysserna
glupsk som en haj.

Men si blåser en sjungande
bris, går han gungande
återigen på atlantens svaj.

Trolovningsring från din lättmatros blå
blänker så fin, me sin rubin,
å schalen från Kina me gullränder på,
liksom en brosch, ska du få.

Utifall att du stagi dej,
å ej bedragi mej
ej heller tagi dej
en annan vän.

Då, di utländska jänterna,
ger jag presenterna,
någon av dom är vell trofast än.

Du ska torka salta tåren, lilla vännen,
som på kinder rinner klar å kall san,
å ta de lugnt alla fall san,
ty snart är jag igen, för de har jag på känn
att kärlekslågan brinner klar för dej
min egen lilla kära, rara vän san,
å hoppets blänkfyf lyser än san,
uti alla fulla fall, tjo tradervall.

Albertina

eller

Där byggdes ett skepp uti Norden.

Där byggdes ett skepp uti Norden,
Albertina, så var det skeppets namn,
Pumpa läns!
Albertina må så vara!
Albertina, ingen fara!
Albertina, så var det skeppets namn,
Pumpa läns!

Den skutan är allaredan målad,
Hon är målad i rött och gredelint.
Hon är målad, må så vara!
Hon är målad, ingen fara!
Hon är målad i rött och gredelint.

Ja, Albertina hon är nu redan lastad,
ja, hon är lastad med öl och brännevin.
Hon är lastad, må så vara!
Hon är lastad, ingen fara!
Hon är lastad med öl och brännevin.

På böljorna gungar Albertina,
Ja, hon gungar uppå böljorna de blå.
Ja, hon gungar må så vara!
Ja, hon gungar ingen fara!
Ja, hon gungar uppå böljorna de blå.

Den skutan har allaredan strandat,
hon har strandat ibland bränningar och skär.
Hon har strandat, må så vara!
Hon har strandat, ingen fara!
Hon har strandat ibland bränningar och skär.

Dess gravskrift är allaredan skriven,
den är skriven på förgyllande latin.
Den är skriven, må så vara!
Den är skriven, ingen fara!
Den är skriven på förgyllande latin.

På stranden står flickan och gråter,
ja, hon gråter för lilla vännen sin.
Ja, hon gråter, må så vara!
Ja, hon gråter, ingen fara!
Ja, hon gråter för lilla vännen sin.

Men nu så är Albertina bärgad,
hon är bärgad ibland bränningar och skär.
Hon är bärgad, må så vara!
Hon är bärgad, ingen fara!
Hon är bärgad ibland bränningar och skär.

Evert Taube.

Calle Schewens vals.

I Roslagens famn på den blommande ö,
där vågorna klucka mot strand
och vassarna vagga och nyslaget hö,
det doftar emot mig ibland,

där sitter jag uti bersån på en bänk
och tittar på tärnor och mås,
som störta mot fjärden i glitter och stänk
på jakt efter födan gunås.
Självt blandar jag fredligt mitt kaffe med kron
till angenäm styrka och smak
och lyssnar till dragspelets lockande ton,
som hörs från mitt stugugemak.
Jag är som en pojke, fast farfar jag är,
ja, rospiggen spritter i mig!
Det blir bara värre med åren det där
med dans och med jäntornas blig.
Se, måsen med löjan i näbb han fick sitt!
Men jag fick en arm om min hals!
O, eviga ungdom, mitt hjärta är ditt,
spel opp, jag vill dansa en vals!
Det doftar, det sjunger från skog och från sjö,
i natt skall du vara min gäst!
Här dansar Calle Schewen med Roslagens mö,
och solen går ned i nordväst.
Då vilar min blommande ö vid din barm,
du dunkelblå vindstilla fjärd,
och juninattsskymningen smyger sig varm
till sovande buskar och träd.
Min älva, du dansar så lyssnande tyst
och tänker, att karlar är troll,
den skälver, din barnsliga hand som jag kysst,
och valsen förklingar i moll.
Men hej, alla vänner, som gästar min ö!
Jag är både nykter och klok!
När morgonen gryr, skall jag vålma mitt hö
och vittja tvåhundra krok.
Fördöme dig, skymning, och drag nu din kos!
Det brinner i martallens topp!
Här dansar Calle Schewen med Roslagens ros,
Han dansar när solen går opp!

Evert Taube.

Den sköna Helen eller Flickan i Peru.

Nu jag sjunger om ett annat land och om en annan
kust,
och om minnen från min ungdoms flydda da'r.
Det är sången om den flickan som i glädje, nöd och
lust
lovat älska den hon redan svikit har.
Vilka dagar, vilka stunder utav kärlek, sol och sång!
Vilka nätter uti silvermånens glans!
Oh, i skuggan utav palmer ha vi vandrat mången
gång!
Större lycka på jorden aldrig fanns!

Refr.:

Oh, min älskling i Peru!
Jag är alltid ensam nu
med min sorg, min längtan
och min melodi.
Ingen sjunger nu som förr du sjöng för mig i
Tapalquén.
Oh, min sköna, min älskade Helén.

Vilka rätter uppå borden utav fina bamburör!
Vilka drycker uti glas utav kristall!
Vilka blickar över glasen, som var fyllda med likör!
Vilka hästar uti din pappas stall!
Oh, när ljuvt uti min famn du stundom vilade så säll,
vilken fröjd, oh, vilken härlig poesi!
Vilka armar! Vilken barm! Oh, vilken lycka varje
kväll,
som nu för alltid, för alltid är förbi.

Refr.:

Ack, när vågor sakta viska i vår vik i Tapalquén,
solen sjunker i Stilla havets famn,
sitter jag här upp i Nordens land och värmer mina
ben

framför brasan i mitt rum på Östermalm.
Ensam, glömd av alla och liksom av den jag älskat mest
och förutan annan tröst uti min sorg
än det hoppet att få hyra nu till våren omigen
ombord i skeppet Gripen ifrån Göteborg.

Refr.:

Evert Taube.

Flickan från Havanna.

Flickan i Havanna,
hon har inga pengar kvar,
sitter i ett fönster,
vinkar åt en karl.
:/: Kom, du glade sjömatros!
du skall få min röda ros!
Jag är vacker!
Du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung! :/:

Flickan i Havanna
stänger dörrn av cederträ.
Sjömannen är inne,
flickan på hans knä.
:/: Vill du bli mitt hjärtas kung?
Har du pengar i din pung?
Jag är vacker!
Du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung! :/:

Flickan i Havanna
hörer då en sjömans röst:
Pengar har jag inga,
men en sak till tröst.
:/: Och utur sin jacka blå,
tager han det hon skall få.
Du är vacker!
Du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung! :/:

Flickan i Havanna
skådar då med tjusad blick
ringen med rubiner,
som hon genast fick.
:/: Ringen kostar femton pund!
Stanna du — en liten stund.
Jag är vacker!
Du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung! :/:

Flickan i Havanna
hon har inga pengar kvar,
sitter i ett fönster,
vinkar åt en karl.
:/: Handen prydes av en ring
och kring barmen crêpe de chine.
Jag är vacker!
Du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung! :/:

Evert Taube.

Linnéa eller En titt i sjökistan.

Jag har skrivit till min flicka, jag har skrivit till
min vän,
jag fick svar den nittonde i denna månad,
jag har smyckat hennes kammare med blommor och
med grönt,
och på väggen hänga tavlorna så skönt.

Hennes namn det är det vackraste, som jag beskriva
kan,
ty Linnéa är det skönaste på jorden,
det som Blomsterkonungen inunder höga granar fann,
något skönare jag ej beskriva kan.

Jag har seglat och besökt så många länder på vår
jord,
många flickor har jag närmare beskådat,

men när pengarna tog slut, då fick jag ensam gå
ombord,
man får ångra mången gärning, som blev gjord.

Men den flickan, som är trogen den hon engång
lovat har,
har väl makt med både vindar och med väder.
När man tager fram porträttet man i kiste-lärkan har,
ja, då känner man, att ingen är så rar.

Och det lockar och det viskar och det hugger och
det drar,
när man ser på bilden av sin svenska flicka.
Den, som ständigt är på land och hos sin flicka vara
kan,
vet ej, hur det känns ombord för en sjöman.

Men från Baltimore till Vinga gick vår resa som
en vals.

Jag får hoppas, att Linnéa varit trogen.
Men på land går värre hajar än man skåda får på
sjön,
och en sjöman kan bli lurad på sin lön.

I min stuga uti Bohuslän jag väntar på min vän,
jag har lovat henne giftermål och trohet.
Jag har prydit hennes kammare med blommor och
med grönt,
och på väggen hänga tavlorna så skönt.

Evert Taube.

När jag var en ung caballero.

När jag var en ung caballero,
jag bodde i Rio de Janeiro,
där jag levde för kärlek och solsken och sång,
för kärlek och solsken och sång. Ping-Pong.
Tralalala . . .
För kärlek och solsken och sång.

En dag på piazzetta Gastrulla
jag mötte en skön fanciulla,
som levde för kärlek och solsken och sång.

Jag gjorde en djup reverencia
Hon sade: "Mitt namn är Valencia.
Jag lever för kärlek och solsken och sång."

Hon svepte sig i sin mantilla,
och följde mig till min castilla,
där vi levde i kärlek och solsken och sång.

Hon hade en röst molto bello,
och jag spelade på min cello.
Jag spelte om kärlek och solsken och sång.

Men när det blev tomt i plånboka,
då börja Valencia att bråka.
Hon bråka om kärlek och solsken och sång.

Hon gick till Theatro Colonna
och blev direktörns primadonna,
primadonna i kärlek och solsken och sång.

Men själv i den tropiska kväll, o,
jag spelar så ensam min cello,
och sjunger om kärlek och solsken och sång,
om kärlek och solsken och sång.

Evert Taube.

Möte i monsunen.

Vi mötte ett skepp i den svalkande monsun
där vi ångade mot Röda havet opp,
en fullriggare det var och dess namn var Taifún,
som nu segla från Ostindien till Good Hope.

Vår kapten gav då order att vi skulle hissa flagg
och vi hissade den gula och den blå,

och i samma stund så blåste där från skeppets gaffel-
nock
Finlands vita flagg med blåa korset på.

Vi höll ganska nära och stoppade maskin
för att preja och ta budskap med oss hem,
och då lovade hon opp där hon gick med vinden in
ifrån babord, och vi rodde bort till dem.

Vi fick ända från backen och lejdare midskepps
och vår fjärde styrman äntrar upp på den,
men i röstet står en svensk sjöman som jag nu återser
Fritiof Andersson, min gamle barndomsvän.

Ja, man möts ju ibland i monsuner och passad
när man seglar mest på värmen som vi gjort,
jag blev likväl rätt förvånad fastän ändå mera glad,
när jag återsåg min vän på denna ort.

— Jag blev hard up i Kina, jag blev rånad i Shanghai,
jag har suttit hos pirater uti pant,
men jag gifte mig med dotteren till mördaren Tu Wai,
sade Fritiof, det är hemskt, men det är sant.

— Med kinesiskans hjälp kom jag sen till Singapore,
utan pass och pengar står jag på ett torg
när en man i guldgaloner plötsligt fram emot mej går,
Sveriges konsul, kapten Fredrik Adelborg.

— Se goddag, Fritiof Andersson, säger Adelborg,
vad i Herrans namn gör du i Singapore?

— Ifrån Gula floden kommer jag och vill till Göteborg,
det är bäst att en hyra hem jag får.

— Jag blev klädd i vita kläder, jag fick låna tie pund,
jag fick pass med Sveriges vapen och porträtt,
konsulinnan bjöd på te och jam och pratade en stund,
hon var det sötaste jag dittills hade sett.

— Ja, så tog jag en steamer och mönstrade på däck och i Siam fick vi last av vilda djur, tigrar, lejon, elefanter, som de sålt till Hagenbeck, som du varit hos i Hamburg, eller hur?

— Men den resan var värst utav alla, det är sant, syd om Ceylon gick vi in i en cyklon, ut ur buren smet ett lejon och rök på en elefant, vrålet blandades med storm och böljors dån.

— Snart var luckorna bräckta och upp kom många
djur,
vår kommandobrygga den gick över bord,
elefanten knäckte masterna och kastade en tjur
ut i havet, gosse, sanna mina ord!

— Ja, Hagenbecks ombud åt lejonet ju opp och en gorilla klättra ner i vår maskin. För att härma maskinisten slog hon fram och back och stopp,
tills jag sköt henne med skepparens karbin.

— Det var självaste Nemesis från djunglarna, min
vän!

Snart var bara jag och elefanten kvar.
När cyklonen gått så fick vi en sydväst monsun igen, och drev in till Camarin på Malabár.

— Men nu säger jag adjö för din styrman går från
bord.

— Ja, men Fritiof, elefanten, vem fick den?

— När vi träffas nästa gång skall jag besvara dina ord, vi ska segla nu och sätta kurs igen!

Och de brassade för fyllning och började sin gång och tillbaka till vår skuta rodde vi

och där gick hon i monsunen och jag hörde deras
sång:
— Rolling home, rolling home, across the sea!

Men jag räkna alla segel och räkna omigen
ifrån flying jib till röjlar och mesan.
Det var summa tjugutvå vita segel som där gick
på den glittrande blåa ocean.

Evert Taube.

Fritiof Anderssons paradmarsch.

Här kommer Fritiof Andersson, det snöar på hans
hatt,

han går med spel, han går med sång!

Hej mina lustiga bröder!

Det knarrar under klackarna, det är en vinternatt.

Hej, om du vill,

säj bara till,

så går vi hem till Söder!

O, bugen er I bylingar i bucklor och battong

och ställen er på sidorna, för gränden den är trång!

Där går en här, som frös och svalt men segrade ändå,

den går med sång, den går med spel till Spanien och

Bordeaux.

Sultanen av Arabiens land, vid Röda flodens krök,
ja, tänk, vad han blir glad ibland!

Hej mina lustiga bröder!

Han eldar under oxarna, han väntar vårt besök.

Hej, om du vill,

säj bara till,

så går vi hem till Söder!

O, bugen beduiner i burnus och baldakin

och ställ er här på sidorna och bjuden oss på vin.

Där går en här etc.

Där dansar konung Farao uti Egypti land,
ja, tänk vad han blir glad ibland!
Hej mina lustiga bröder!
Han reser oss ett sidentält uppå Saharas sand.

Hej, om du vill,
säj bara till,
så går vi hem till Söder!

O, bugen er slavinnor uti slöjor och salopp
och ställ er här på sidorna och skåden vår galopp!
Där går en här etc.

I Cadiz och Kastilien, där stannar vi en tid,
sen går vi några mil igen!

Hej mina lustiga bröder!

Då kommer kung Alfonsius och hälsar från Madrid:

Hej, om du vill,
säj bara till,
så går vi hem till Söder!

O, bugen er I bylingar i bucklor och batong
och ställ er här på sidorna — släpp fram vår karavan!
Där går en här etc.

Där går en här, där går en hop, en liten, men en god,
den går i ur, den går i skur!

Hej mina lustiga bröder!

Den kräver vin och kyssar och den kräver drakars
blod!

Hej, om du vill,
säj bara till,
så går vi hem till Söder!

O, bugen er I borgare i Birka och Borås
och ställ er här på sidorna! Trumpet och valthorn
blås!

Där går en här etc.

På vägarna vi vandra, och på böljorna vi gå,
vi gå med spel, vi gå med sång!

Hej mina lustiga bröder!

I alla sorters väder, som vår Herre hittar på!

Hej, om du vill,

säj bara till,

så går vi hem till Söder!

O, buga dig, du brusande Biscaya där vi gå!

Vårt skepp är själva Friheten, besättningen är blå!

Den seglade och frös och svalt men segrade ändå,

den går med sång, den går med spel till Spanien och

Bordeaux!

Evert Taube.

Vals ombord.

Tonerna de gå över böljorna de blå,

när vi dansa på däck med våra flickor de små.

Hör på denna vals!

Slå armen om min hals!

Var ej rädd — det gör ingenting alls.

Sjömanslivet är fullt av mödor och besvär.

Man får slita till sjöss och i hamn blir man kär,
men vad gör väl det?

Nu ska ni få se!

Här ska valsas vår vals! Följ nu me!
Hej, lilla flicka, hör musiken, detta är vår egen "Vals
Vilka toner! ombord!"

Vilken takt!

Och hör vilka härliga ord:

Hejsan, min tös, nu vänder vi igen och håll dej fast
och följ nu me!

För här finner du ett troget hjärta, som slår!

Ja, jag hörde de!

Ja, i Singapore, Brisbane, Geelong,
Semarang, Soerabaja, Colombo, Hongkong,
ja, i Santos och i Santa Fé,
överallt ska en sjöman va me!

Och på havet, när vakten blir lång,
när man går där och vaktar på storm och cyklon,
när små flickor ha krupit i säng,
tar sjömannen på däck sin refräng:

Fadderadderidde, radderadderidde
radderadderidde, radderidderiddera.

Tänk ändå va de gick bra!

Tuddeliddeladde, laddeliddelidde,
laddeliddeliddelej!

När du sväva i valsen med mej!

Hej, lilla flicka, o. s. v. (visslas). *Evert Taube.*

Från Frisco till Cap.

Text: *Martin Nilsson.*

Musik: *Ernst Rolf.*

Nog för att du haver fått både kyssar och smek
Å gyllne ringar å andra presenter
Å ja har trott dina lögner å nattsvarta svek,
Å därför står jag nu här som ett kräk.

Refräng:

Sej ä' du nöjder du
På alla fröjder nu,
Var ä' väl löftet du gav bakom logen?
För först betog du mej,
Ä se'n bedrog du mej,
Ä såna saker förglömmar man ej.

Du kunne nöjt dej me falskheten, otrogna vän,
Du kunne hållt dej till fagraste löften,
För då kanhända att jag dej förlåtit igen,
Ä du fått njuta av kärleken än.

Refräng:

Men de' har smärtat mej,
Att du har svärtat mej,
Ja, rent beljugit mej fuller på baken.
Så fort ja hörde de',
Mitt hjärta rörde de',
Så ja beslöt för din falskhet få fre.

Du ska'nte tro att jag går här å sörjer mej blek,
Du ska'nte tro att ja sitter å tjurar.
Nej här min själ har du gossen, som falskhet å svek
Tar ackurat som de vore en lek.

Refräng:

Ja tar å viker ja,
Ner på tropikerna,
För där finns jäntor i drösviis som vänta.
Vart enda niggerfjås
Ä allti pigg, gunås,
Så fort hon vädrar en swedish matrås.

Ä var du lugn för att ja nu beprövat mej har
I all sorts kärlek som finnes i världen,
Varenda jänta har prejat att få mej te far,
Men ja har girat å alltid gått klar.

Refräng:

Di australiska
Ä idealiska,
Å di japanska å franska ä fagra,
Å dom i Spanien, di ä så dann i en,
så att man shappar väl dit strax igen.

A när man seglat från London till Frisco å Cap,
Ja rent av slitit en hund i Atlanten,
Å nära på legat slukad i hajarnas gap,
Så de ha vurit en ren galenskap.

Refräng:

Då ä de rart, min vän
få gå i lann igen,
Å träffa jëntan som väntar på stranden,
Man ä så till sej så,
Så att man vill ej gå
Tillbaks till stormande världshaven blå.

Men om en vind blåser opp emot hemlandets kust,
Tar man ajöss av den senaste jëntan,
A sticker ut i de blå för en rivande pust.
Då ä de fröjd, ä de liv, ä de lust.

Refräng:

Men ser du kärleken,
Så väl som troheten,
Ä lika skiftande falsker som vinden.
A du otrogna vän
Du får väl mogna än,
För jag har dussintals andra på känn.

Honolulu.

Text: S. S. Wilson.

Musik: *The Leightons.*

Jag har farit runt i världen,
men den allra sista färden

till Honolulu på Hawajis strand, wajis strand, wajis
strand.

aldrig någonsin jag glömmer
ty båd' natt och dag jag drömmer
om Honolulu där en dag jag gick i land.

Refräng:

I Honolulu
går man klädd liksom en Zulu,
en ring i näsan på zuluvis.
Men förresten är kotymen
att där man glömmer bort kostymen.
Följ med mej till Honolulu — det är ett paradiset.

Ni förstår att jag mig skötte,
ty en liten dam jag mötte,
så svart som natten med en mun som lack, mun som
lack, mun som lack.

Under palmer och bananer
lärde jag mig nya vaner.
Va' ska man där med handskar, frack och chapeau
claque

Refräng:

I Honolulu
går man klädd liksom en Zulu,
en ring i näsan på zuluvis.
Men förresten är kotymen
att där man glömmer bort kostymen.
Följ med mej till Honolulu — det är ett paradiset.

Där på stranden av Hawaji,
där en palm står fin och svaji
min grav skall bäddas när jag en gång dör, en gång
dör, en gång dör.

När i himlen in jag träder
klädd i sida, vita kläder
en sång till banjo sjunga änglarna i kör:

Refräng:

I Honolulu
går man klädd liksom en Zulu.
en ring i näsan på zuluvis.
Men förresten är kotymen
att där man glömmer bort kostymen.
Följ med mej till Honolulu — det är ett paradiset.

När jag kommer igen.

Text: *Martin Nilsson.* Musik: *Ernst Rolf.*

Farväl lilla vännen, nu hissar jag på
Och sticker för fullt, på en långtur i det blå.
Hav tack för din tro, på en simpel sjöman
Jag sänder en rad när jag kan.

Refräng:

Men när jag ankrar igen,
Ja se, det vet ingen än,
Det kanske dröjer ett år, kanske två kanske fler,
Men du kan sanna mitt ord,
Var än jag finns på vår jord,
I varje kvinna din avbild jag ser.

Din bild, sköna jungfru, skall följa min stråt
Precis som galjonen och skeppet följas åt.
Och blomman, du gav mig vid avskedets fest.
jag bär, tills vi råkas härnäst.

Refräng:

Men när jag ankrar igen,
Ja se, det vet ingen än,
Det kanske dröjer ett år, kanske två kanske fler,
Men du kan sanna mitt ord,
Var än jag finns på vår jord,
I varje kvinna din avbild jag ser.

Om världshavens stormvågar skyhöga slå,
Om vinden är mot i den kurs vi ämna gå,
Om skepparens pipa i drill sjunger ut,
Då gå vi att bärga var klut.

Refräng:

Men när jag ankrar igen,
Ja se, det vet ingen än,
Det kanske dröjer ett år, kanske två kanske fler,
Men du kan sanna mitt ord,
Var än jag finns på vår jord,
I varje kvinna din avbild jag ser.

När röjeln och brammen står bukig och full,
Då bär det mot hemmet mitt kära lilla gull.
Vi länsa för stormen som dånande går
det spelar i tackel och tåg.

Refräng:

Men när jag ankrar igen,
Ja se, det vet ingen än,
Det kanske dröjer ett år, kanske två kanske fler,
Men du kan sanna mitt ord,
Var än jag finns på vår jord,
I varje kvinna din avbild jag ser.

Det lilla som jag minns.

Text: *Carl Gustaf Hulthe.*

Musik: *C. G. Hulthe.*

Se, det gungar ett skepp ifrån hamn till hamn
ifrån Charleston's redd och till Liverpool,
och det skeppet bär stolts Aldebaram till namn.
Där tog jag min hyra en gång i fjol.
Och en dag kom vi till Algier,
och där gjorde jag en gir
och träffa en liten tös, som sa': "Tjän's, are you here!"

Ja, kors vad det var roligt det lilla som jag minns,
hon bjöd mej på det sötaste vin, som finns.
Se'n talte vi om kärlek, hon gav mig ljuva svar,
men av hyran gick allt, som var kvar.

Ner' i Hongkong ett tjing-tjong jag älska' en gång
i ett opiumnykterhetscafé,
och hon dansa' och sjöng, jag låg på en chaiselongue,
allt ibland så satte hon sig breve'.
Över skäggstubben hon mig strök,
och gav mig en pipa rök.
Jag salig och glad på fläcken i drömmarna rök.

Ja, kors vad det var roligt det lilla som jag minns,
jag såg en massa saker, som inte finns.
Jag vakna' frampå lörda'n å tjing-tjong borta var.
Ensam satt jag på en trottoar.

Vi i Mexiko ankra uti Vera Cruz
glad och stadgad valsa' jag över bron.
Men se där tog det nästan i helsike hus,
hela sta'n var full med revolution.
Ett par kulor flög i mitt skör,
men då fatta jag humör,
och gav en sju, åtta stycken en blågul kulör.

Ja, kors vad det var roligt det lilla som jag minns,
jag slogs som dom gör hemma i min provins,
Med tjugo generaler jag dansa' en balett,
se'n jag vakna på sta'ns lasarett.

Långt i mörkaste Afrika, där har jag vart
bland orangutanger och bamburör.
Jag en kväll stötte hop med en gentleman svart,
och han trodde jag var en kolportör.
När han svängde sin assegaj,
då sa' jag lite skraj:
Här ser'u Källe Svensson, du känner la maj.

Ja, kors vad det var roligt det lilla som jag minns,
Jag bjö'n på öl och han mådde som en prins.
I Kongo blev det sång å på Masthuggsvalsmanér,
och vi åt missionärer till diner.

Alla flickor från Skärhamn till Urugay,
som jag slutit ömt till mitt breda bröst,
svär jag falskhetens eder vid avsked på kaj:
"Du blott är den enda, som jag kösst!"
Men när klyvarn har gått i topp,
och ankaret halas opp,
då minns jag den ljuva famnen, men sen är det stopp.

Men, kors vad det var roligt det lilla som jag minns,
du skarpast är bland svarta och vita kvinns.
I kamimaren du gråter en skvätt, när han är väck,
Källe Svensson, för han va la käck!

Det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

Och när som jag var på mitt femtonde år,
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön,
då börja jag segla uppå böljorna de blå,
det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön.

Och när som jag seglat en månad eller två,
det blåser, etc.
då börja det att blåsa och skutan börja gå,
det blåser, etc.

Och när som vi kommo till Kalmare strand,
det blåser, etc.
vi bärga våra segel och hala oss i land,
det blåser, etc.

Och när som vi kommo till Kalmare torg,
det blåser, etc.

så stod där en flicka med blåmålad korg,
det blåser, etc.

Och när som vi kommo till Kalmare tull,
det blåser, etc.
så stod där samma flicka, ville hava korgen full,
det blåser, etc.

Och om jag vore domare och saken vore min,
det blåser, etc.
så skulle varje flicka hava lås för korgen sin,
det blåser, etc.

Och om jag vore domare, och saken vore klar,
det blåser, etc.
så skulle flottans gossar till låset nyckeln ha,
det blåser, etc.

Och den som sjunger visan, men inte lägger till,
det blåser, etc.
han böte fem riksdaler, och miste flickan sin,
det blåser, etc.

Brev

*från sjöbeväringen Adrian Blomsterlök, barnfödd i
Marstrand, till diskerskan Atalanta Fager på turist-
hotellet däsammastädes.*

Nu vill jag mitt hjärta för dig åderlåta
och sända en hälsning på skrivandes vis,
mens skeppet det gungar på havet det våta
och vinden den blåser en kärlekens bris.
Den vinden den är av besynnerligt slag,
ibland är den stark och ibland är den svag.
Den gör en så livatt så moditt, faderalla,
den gör en så livatt så moditt, fallera.

Nu går du och deskar på trista hotellet,
den lott du har fått den är enkel min vän,

men när du till slut blir min maka i stället,
så skola vi allt taga skadan igen.
Ack om blott en tallrik mitt hjärta det var,
som du finge diska i alla din dar...
då ble ja så livatt etc.

Ja, dig Atalanta jag alltid påtänker
när solen går ner och när som hon går opp,
när månen sitt silver kring bogen bestänker —
du ständigt är med mig från köl och till topp,
och när jag har lagt mig ner uti min koj,
så är du ock med mig, fast bare på skoj...
då gör mej så livatt etc.

Ja, dig jag påtänker när såsom jag äter
och när som jag dricker den törstandes drick,
mitt tarvliga mål utå sill och potäter
mig töckes beskådat av din blåda blick,
för alla di blomster på levnadens stig
jag vill ej bortbyta en blick ifrån dig,
den gör mej så livatt etc.

När du uppå kvällen dig lagt att få ljuta
den sovandes ro som beläker din själ,
så ska du få höra beslag på din ruta
av tusinde fogglar, som sjunger "må väl".
Di tusinde fogglar, som sjunger "må väl"
är tusinde tankar till dig ur min själ.
Då gör mig så livatt etc.

Axel Engdahl.

Hem, hem till mitt land.

Musik: *Roy van Doon.*

Text: *Sven Loke.*

Jag har seglat så länge kring länder och hav
jag har sökt varje hägrande kust.
Men livet det tog och av allt som det gav
har jag kvar blott en brännande lust:

Refräng:

Hem, hem till mitt land;
långt i norr under norrskenets brand.
Ja, mitt öga blir vått
för sista strimman av blått
som jag såg utav barndomens strand.

Från Honkong i öster till Santos i väst
har jag prövat var fröjd som jag mött.
Det bleknade allt för vad livet gav bäst;
Far och mor och en stuga i rött.

Refräng:

Hem, hem till mitt land...

All sydhavets fågring all Indiens prakt
var nog tjusning för ögat en tid.
Men nu är det slut, det har mistat sin makt
och det finns bara ett kvar som ger frid:

Refräng:

Hem, hem till mitt land...

Nu stävar jag äntligen hemåt igen.
Vad betyder att hemma är höst.
Att vinden är bister och kylan blir frän,
Ty jag sjunger ur överfullt bröst.

Refräng:

Hem, hem till mitt land,
långt i norr under norrskenets brand.
Ja, mitt öga blir vått
se, en strimma av blått
dyker upp utav barndomens strand.

Han hade seglat för om masten.

(Carl-Gustaf.)

Han hade seglat för om masten
som en man uti många år.
Han hade seglat med förskjutning i lasten
från Frisco till Singapore.
Han hade seglat med fransmän och briter
och med dem som betalt honom bäst.
Han hade slungats mot Sydjylland klitter
en gång i en storm från sydväst.

Hans rum det var den mörkgrå skansen
och hans bädd var den hårda koj
och till sitt hem han hade mörkblå Atlanten
i storm, som i dynning loj.
Han stod och drömde om en annan skuta
och om en annan kock och kapten.
Han mindes flickögon bakom en ruta
som han sett vid kvällslampans sken.

Hans liv var det tusenden leva
det var rus på en sjömanskrog.
Det var slagsmål, det var dans med en Eva
som tog hans pengar och log.
Det var en kedja av ändlösa vakter
när stormarna hårt sätta i,
och det var törnen vid ratten där akter
en stormnatt när skutan låg bi.

Men så en vacker dag det hände
då han låg i en Kinahamn,
han såg där komma in en skuta han kände
och hon bar hans hembygds namn.
Han sågs, fast solbränd, dock bli röd om kinden
när som skeppet med ens det föll av
och när som flaggan den slog ut för vinden
den flagg som han en gång höll av.

Han såg den, fast svärtad av röken
och blekt av tropikernas sol.
Han liksom mindes hur den fladdra då göken
i hembygdens skogar gol.
Och han blev gul som ett skälvande klänge,
som han sett i en flickunges hand
för det var första gången på länge
han mindes sitt fädernesland.

Han mindes en röd liten stuga
någonstans uti furors skygd.
Han mindes när de höga trädstammar buga
sig inför så skön en bygd.
Han hörde flickornas skratt ifrån logen
och en välbekant dragspelslåt.
Han mindes en gång, det var uti skogen,
och slutligen brast han i gråt.

Jolly Bob från Aberdeen.

Jolly, Jolly Bob var en glad sjöman
som var född i Aberdeen.
Han var mönstrad av och gick nu i land
för en tös från Goldersgreen.
Hon var anställd i baren på ett ölkafé,
ja bara de'
va värt entré
och hon älskade Jolly Bob på många sätt
men mest för han jiggade så lätt
och runtomkring satt alle man och sjöng och klappa
takten
och Jolly Bob han jiggade för vin och kärleks skull.
Allia, allia, allia, allia,
han hade lärt sig rätta takten utav dunket från maskin,
allia, allia, allia, allia,
ja, det var Jolly, Jolly Bob från Aberdeen.

Jolly, Jolly Bob gick till flickans far
ty med storm skall kvinnan tas.
Han var stor och stark och hans yrke var
stuveriarbetarbas.
Till mannen "Jag ser gärna att vi två blir släkt"
sa Bob helt fräckt
och det lät så käckt
men gubben han sa blott all right, young man
men först ska ni visa vad ni kan.
Och runtomkring stod schåarna och sjöng och stampa
takten
och Jolly Bob han jiggade för hopp och kärleks skull.
Allia, allia, allia, allia,
och stuveriarbetarbasen blev förtjust och bjöd på gin,
allia, allia, allia, allia,
ja, det var Jolly, Jolly Bob från Aberdeen.

Nu har Jolly Bob blivit stadgad karl
och fått äktenskapslicens.
Han har till och med blivit lycklig far,
som det verkar utan gräns.
Och det händer ibland när andan faller på
att han får stå
för fjorton små
och klädd i sin gamla slitna sjömansrigg
ge rätta lektionen i en jigg.
Och runtomkring stå ungarna förtjust och klappa
takten
och Jolly Bob han jigger för den goda sakens skull.
Allia, allia, allia, allia,
och sista skriket vaggas taktfast utav hon från Gol-
dersgreen,
allia, allia, allia, allia,
ja, det var Jolly, Jolly Bob från Aberdeen.

Lasse Dahlqvist.

Helgdagskväll i timmerkojan.

Bort längtande vekhet ur sotiga bröst,
vik bekymmer ur snöhöljda bo!
Vi ha eld, vi ha kött, vi ha brännvin till tröst,
här är helg, djupt i skogarnas ro!
Sjung Björnbergs-Jon, ur din fullaste hals
om kärlek och rosor och vår!
Stäm fiolen, Brogren, och spela en vals
för spöklåa, månlysta snår!

Det är mil efter mil till lador och hus
där frosten går tjurig vid grind.
Här är lustigt i stockeldens gula ljus,
som darrar i nattens vind.
Du är fager, Brogren, i eldglans röd,
där du gnider din svarta fiol,
för mat och för brännvin du glömt all nöd,
och din panna är ljus som en sol.

Och Jon, där du sitter vid grytan din,
en baron i din mollskinns-skrud,
se, fast åren ha garvat ditt sega skinn,
i ditt sot är du ung som en gud!
Och Vargfors-Fredrik, du skrattande man,
som vill alla uslingars väl,
kom, sjung om din ungdoms synd, om du kan,
och en skål för din gossesjäl!

Och när morgonens stjärnor blekna och dö
och när ångorna stelna till is,
och när dagningen skälver på myr och sjö
vi sova på doftande ris.
Då sova vi alla på granris tungt
och drömma om bleka mör
och snarka och vända oss manligt och lugnt,
medan elden falnar och dör.

Dan Andersson.

John Brown.

John Brown är död — bara mull uti en grav.
Osynlig han går bland oss.
Glory! Glory Halleluja!
Osynlig han går bland oss.

John Browns ränsel är spänd uppå hans rygg.
Osynlig han går bland oss.
Glory! Glory Halleluja!
Osynlig han går bland oss.

Himlens alla stjärnor de blicka vänligt ner.
Där du vilar Johnny Brown.
Glory! Glory Halleluja!
Där du vilar Johnny Brown.

Du gått i tjänst uti en stoltare armé.
Osynlig du går bland oss.
Glory! Glory Halleluja!
Osynlig du går bland oss.

Josefin.

Gammal visa.

Det var en gång en flicka, som hette Josefin,
Josefin-fin-fin, Jose-jose-josefin.
Den enda skatt hon ägde, det var en symaskin,
symaskin-skin-skin, syma-ma-ma-ma-maskin.

Hon hade en fästman, som hette Jonatan,
Jonatan-tan-tan, Jona-jona-jonatan.
Och han var inte vacker, men hon va liadann,
liadann-dann-dann, lia-lia-liadann.

Han ägde en skuta, som uppå böljan for,
uppå böljan for, uppå böljan-böljan for.
Den hade han fått ärva utav sin gamla mor,
av sin gamla mor, av sin gamla-gamla mor.

Så skrev han ett brev till sin kära Josefin,
Josefin-fin-fin, Jose-jose-josefin,
och bad hon skulle komma allt med sin symaskin,
symaskin-skin-skin, syma-ma-ma-ma-maskin.

Sen segla de ut på den stora vida sjö,
på den stora sjö, på den stora vida sjö.
Där stötte de på grund invid den gröna ö,
vid den gröna ö, vid den gröna, gröna ö.

Och Jonatan sade: "Jag tror vi sitta fast!
sitta fast, fast, fast, sitta-sitta-sitta fast.
Jag tror det blir bäst att jag kastar vår ballast,
vår ballast-last-last, vår ball-all-all-last".

Så kasta han ballasten, och det var symaskin,
symaskin-skin-skin, syma-ma-ma-ma-maskin.
Och efteråt så kastade han ut sin Josefin...
Josefin-fin-fin, Jose-jose-josefin.

Och uppå havets botten, där sitter Josefin,
Josefin-fin-fin, Jose-jose-josefin.
Där sitter hon och trampar allt på sin symaskin,
symaskin-skin-skin, syma-ma-ma-ma-maskin.

Kong Christian stod ved Höien Mast.

Kong Christian stod ved høien Mast
i Røg og Damp.

Hans Værge hamrede saa fast,
at Gothens Hjelm og Hjerne brast.
Da sank hvert fientligt Speil og Mast
i Røg og Damp.

"Fly!" skreg de, "hver som flygte kan!
Hvo staar for Danmarks Christian,
hvo staar for Danmarks Christian i Kamp?"

Johannes Ewald.

Kornmodsglansen.

Kornmodsglansen ved midnatstid
lysner bag fjerne skove;
skjøn jomfru, du træde til vinduet hid,
nu er det ej tid at sove,
See ud, see ud!
thi natten funkler med stjernes kud.

Gemmer du ønsker,
gemmer du ønsker dybt i din sjæl,
så lad dem mod himlen hæves;
når stjernerne falde, da ved du vel,
ønsker man ikke togæve:
See ud, see ud!
thi natten funkler med stjernes kud.

Ønsk ikke tilbage,
ikke tilbage den tid, der foer hen,
og sommerens falmende blomster;
ønsk kun, at de rødeste roser igjen
må blomstre næste skærsommer
See ud, see ud!
thi natten funkler med stjernes kud!

P. E. Lange-Müller.

For hun er Kompasset,
der leder os hjem over skumslagne Søer.
Tralala etc.

Gik Hyren i "Hajer",
ved Singapores Kajer,
da møder vi hendes bebrejdende Blik.
Da angrer vi saare.
Og knuser en Taare
ved Trækspillet's dulmende Mørkningsmusik.
Tralala etc.

Men hen under Morgen
fortryder vi Sorgen —
og haaber paany paa en Landgangstypoon.
Og ser I os lette,
saa trøst jer ved dette:
Vi elsker Skelskør, — men er bound for Rangoon.
Tralala etc.

H. H. Seedorff-Pedersen.

Lykkelige Jim.

Jim og jeg var Venner alle Dage,
lige fra den Gang, vi i Vuggen laa.
Jimmy havde aldrig Grund til Klage,
altid heldig, altid ovenpaa.

Lykkelige Jim, uheldige jeg,
Lykkelige Jim, hvor jeg misunder Dig.

Jim og jeg blev skudt i samme Pige.
Han fik ja, og jeg fik Pigens nej.
Jim var smuk, behøver jeg at sige,
at det skønne aldrig trykked mig?

Lykkelige Jim, uheldige jeg,
Lykkelige Jim, hvor jeg misunder Dig.

Tiden gik, og Jim gik hen og døde.
Kun en Enke efterlod han sig.
Jimmy hviler under Roser røde.
Jimmys Enke er nu gift med — mig.

Lykkelige Jim, uheldige jeg,
Lykkelige Jim, hvor jeg misunder Dig.

My old Kentucky Home, good night!

The sun shines bright in the old Kentucky home
'Tis summer, the darkies are gay,
The corn top's ripe and the meadow's in the bloom,
While the birds make music all the day.
The young folks roll on the little cabin floor,
All merry, all happy and bright
By'n by Hard Times comes a knocking at the door,
Then my old Kentucky home, good night.

Chorus:

Weep no more, my lady,
oh! weep no more to day!
We will sing one song for the old Kentucky home
for the old Kentucky home far away.

They hunt no more for the possum and the coon,
On the meadow the hill and the shore,
They sing no more by the glimmer of the moon,
On the bench by the old cabin door.
The day grow by like a shadow o'er the heart,
With sorrow where all was de light:
The time has come when the darkies have to part,
Then my old Kentucky home good night!

Chorus:

Weep no more, my lady,
oh! weep no more to day!

We will sing one song for the old Kentucky home
for the old Kentucky home far away.

The head must bow and the back will have to bend,
Where ever the darkey may go,
A few more days, and the trouble all will end,
In the field where the sugar canes grow.
A few more days for to tote the weary load,
No matter, 'twill never be light,
A few more days till we totter on the road,
Then my old Kentucky home good night!

Chorus:

Weep no more, my lady,
oh! weep no more to day!
We will sing one song for the old Kentucky home
for the old Kentucky home far away.

S. C. Foster.

Rolling home.

Solo: Call all hands to man the capstan,
See the cable run down clear,
Heave away, and with a will, boys,
For old England we will steer,
And we'll sing in joyful chorus,
In the watches of the night,
And we'll sight the shores of England
When the grey dawn brings the light.

Chor: Rolling home, rolling home
Rolling home across the sea:
Rolling home to dear old England,
Rolling home, dear land, to thee.

Solo: Up aloft amid the rigging,
Blows the loud exulting gale,
Like a bird's wide out-streched pinions
Spreads on high each swelling sail:
And the wild waves cleft behind us,
Seem to murmur as they flow,
There are loving hearts that wait you
In the land to wich you go.

Chor: Rolling home, rolling home, etc.

Solo: Many thousand miles behind us,
Many thousand miles before,
Ancient ocean heaves to waft us
To the well-remembered shore,
Cheer up, Jack, bright smiles await you,
From the fairest of the fair,
And her loving eyes will greet you
With kind welcomes everywhere.

Chor: Rolling home, rolling home, etc.

Sally Brown.

Solo: O Sally Brown I love your daughter,

Chor: Way-hay-ay roll and go

Solo: O Sally Brown I love your daughter,

Chor: Spend my money on Sally Brown.

Solo: O Sally Brown she's bright mulatto

Chor: Way-hay roll and go,

Solo: O she drinks rum and chews tobacco,

Chor: Spend my money on Sally Brown.

Solo: Seven long years I courted Sally,
Chor: Way-hay roll and go,
Solo: She said "My boy why do you dally?"
Chor: Spend my money on Sally Brown.

Solo: Sally Brown is a creole lady,
Chor: Way-hay roll and go,
Solo: I guess she's got a nigger baby,
Chor: Spend my money on Sally Brown.

Solo: O Sally Brown I will nog grieve you,
Chor: Way-hay roll and go,
Solo: O Sally Brown I'll not deceive you,
Chor: Spend my money on Sally Brown.

John Sampson.

Whisky.

Solo: Whisky is the life of man,
Chor: O Whisky, Johnny,
Solo: I'll drink whisky while I can,
Chor: O Whisky for my Johnny.

Solo: Whisky hot and whisky cold,
Chor: O Whisky, Johnny,
Solo: Whisky new and whisky old,
Chor: O Whisky for my Johnny.

Solo: Whisky here and whisky there,
Chor: O Whisky, Johnny,
Solo: I'd have whisky everywhere,
Chor: O Whisky for my Johnny.

Solo: Whisky killed my poor old Dad,

Chor: O Whisky, Johnny,

Solo: Whisky drove my Mother mad.

Chor: O Whisky for my Johnny.

Solo: Whisky made me pawn my clothes,

Chor: O Whisky, Johnny,

Solo: Whisky gave me this red nose,

Chor: O Whisky for my Johnny.

Solo: O Whisky is the life of man,

Chor: O Whisky, Johnny,

Solo: I'll drink Whisky when I can,

Chor: O Whisky for my Johnny.

Solo: I thought I heard the old man say,

Chor: O Whisky, Johnny,

Solo: O Whisky for all hands, belay,

Chor: O Whisky for my Johnny.

Trink, trink Brüderlein, trink.

Trink, trink Brüderlein, trink,
lass deine Sorgen zu Haus!
Trink, trink, Brüderlein, trink,
bald ist das Leben aus.
:/: Meide den Kummer und meide den Schmerz,
dann ist das Leben ein Scherz. :/:

Här är gudagott att vara.

Här är gudagott att vara.
O, vad livet dock är skönt!
Hör, vad fröjd från fåglars skara,
se, vad gräset lyser grönt!
Humlan surrar, fjäriln prålar,
lärkan slår i skyn sin drill,
och ur nektarfyllda skålar
dricka oss små blommor till.

Gunnar Wennerberg.

Nubben goa.

Mel.: *Gubben Noach.*

Nubben goa, nubben goa
är en hederssup.
Uti alko-hålet
töm den, om Du tål'et.
Nubben goa, nubben goa
är en hederssup.

Nubben goa, nubben goa
ist ein Ehrenschnaps.
Wenn dass Glas wir leeren,
will es sich vermehren.
Nubben goa, nubben goa
ist ein Erhenschnaps.

"Nubben goa, nubben goa
is a famous drink",
said the prince of Wales (utt. vales).
Ever since det gales:
"Nubben goa, nubben goa
is a famous drink".

Nubben goa, nubben goa
est un bon esprit (utt. äsprit).
Quand nous maten être (utt. äter),
avec vi får puetêtre (utt. potäter).
Nubben goa, nubben goa
est un bon esprit.

Nubben goa, nubben goa
est in pocula.
Nunc est den bibendum,
hux, flux capiendum.
Nubben goa, nubben goa
tempus est att ta.

G. Appelqvist—Birgit Sjövall.

Dryckesvisa ur Catalina.

Mel.: *Vi gå över daggstänkta berg.*

Se, nubbarna stå här på rad,
Klipp dem kvickt!
De komma mig att sjunga och va glad,
Sänk dem djupt!
Ty jag av bränd potatis
aldrig kan få quantum satis,
när nubbarna stå här i rad,
Klipp dem kvickt!

Du, nubbe, som fäderna söp,
Klipp den kvickt!
Ur stora muggar, tills dom nästan stöp.
Sänk den djupt!
Det kluckar ur buteljer,
och vi lilla nubben sväljer,
den nubbe, som fäderna söp!
Klipp den kvickt!

Ja, nubben den passar till sill,
Klipp den kvickt!
Den passar just till nästan vad du vill.
Sänk den djupt!
Den tas till bruna bönor,
till spenat, ja stekta hönor,
men bäst passar nubben till sill.
Klipp den kvickt!

SNAPSVISOR.

Till andra supen (helan).

En liten fågel satt en gång
och sjöng i furuskog.
Han hade sjungit dagen lång,
men dock ej sjungit nog.

Nå, vad sjöng den lilla fågeln då?

Jo:

Helan går, sjung hopp fallerallallalala,

Helan går, sjung hopp fallerallalej.

Och den som inte helan tar,

han heller inte halvan får.

Helan går!

Sjung hopp fallerallalej.

Hej, seglargubbar, fatta glasen
och låt oss lustiga vara!

Hej, seglargubbar, fatta glasen
och låt oss lustiga vara!

I vintertid vi gå på land
och då behövs de' en tår på tand.

Hej, seglargubbar, fatta glasen
och låt oss sjunga till helan!

Helan går, sjung hopp — — —

Mel.: *Är det nån som sett Maria?*

Är det nån, som tatt sin halva?

Annars klipper vi den snabbt!

Det är klart, att den ska kall va,

annars gillar vi den knappt.

Ej har helan satt din själ i eld och brand,
du bör ta på nytt en liten tår på tand.

Är det nån, som tatt sin halva?

Annars klipper vi den snabbt!

E. Kellgren.

SUNDETS PÄRLA.

Mel.: *Kors på Idas grav.*

Imbelupet glaset står å bräcklig fot.
Svala pilsnerflaskor luta sig därmot.
Men där nere,
miserere,
i din mages avgrunds djup
sitter djävulen och väntar på en sup.

Gösta Nordlind.

HALVAN.

Mel.: *Jag gick mej ut en afton.*

:/: Ja, halvan den kan tagas på mångahanda vis. :/
:/: Den lägger sig kring hjärtat, som knorren på
en gris. :/
:/: Ja, nu är halvan tagen på detta enkla vis. :/
:/: Nu ligger den kring hjärtat, som knorren på
en gris. :/

Mel.: *Se flicken går i dansen.*

:/: Så hastigt den lilla supen i strupen försvann. :/
:/: Håhå, jaja, kommer halvan i da'? :/

Mel.: *Vi gå över daggstänkta berg.*

Du halva, som ej ser nå'n kant, fallera,
du står inför en tuseneters brant, fallera.
Ja, här ska du stupa
i avgrunden djupa
och träffa en gammal bekant, fallera.

T E R S E N .

Mel.: *Vi gå över daggstänkta berg.*

Så fatten nu glasen, gutår, fallera,
för nu är det tersen, som går, fallera.
Ja, opp och hoppa, gubbar,
för här ska klippas nubbar,
och nu är det tersen, som går, fallera.

Folkmelodi.

Fjärran han dröjer från törstiga strupar,
redan vi tagit två modiga supar.
Ack, lilla tersen, ack, lilla hjärtevän,
kommer du ej snart? Jo, jag kommer bums!

. . . O C H D E A N D R A .

Mel.: *Vi gå över daggstänkta berg.*

Till supen så tager man sill, fallera,
men också ansjovis, om man vill, fallera.
Och om man är oviss,
om sillen är ansjovis,
så tar man bara några supar till, fallera.

V O D K A Z D J E S .

Mel.: *Helan går.*

Vodka zdjes, poj, poj, tra-la-la-la-la!
Vodka zdjes, poj, poj, tra-la-la-la-la!
Kto pervoj rumotjki ne pjot,
vtoroj naprasna zdjot da zdjot.
Vodka zdjes, poj, poj, tra-la-la-la-la!

Övers. till ryskan av Sigurd Agrell.

REGISTER:

Albertina	58
Arholma-valsens	43
Brev	79
Calle Schewens vals	59
Den er fin med kompasset	89
Den sköna Helen eller Flickan i Peru	61
Der er et yndigt Land	8
Det blåser kallt, kallt väder ifrån sjön	78
Det lilla som jag minns	76
Dryckesvisa ur Catalina	98
Du gamla, du fria	7
Ett sjömansbrev	33
Farväl	26
Fiskarevalsens	44
Flickan från Havanna	62
Fritiof Anderssons paradmarsch	68
Från Engeland till Skottland	31
Från Frisco till Cap	71
Fylgiavalsens	46
Han hade seglat för om masten	82
Helgdagskväll i timmerkojan	85
Hem det bär	36
Hem, hem till mitt land	80
Hjärterö-valsens	47
Honolulu	73
Hälsa dem därhemma	40
Här är gudagott att vara	96
I den skönaste stad Barcelona	18
Ja, vi elsker dette Landet	8
Jag har seglat och kryssat	17

Jagarevisa 1909	22
Jagarevisa 1912	13
John Brown	86
Jolly Bob från Aberdeen	83
Josefin	86
Jungfrun på Jungfrusund	37
Jungman Jansson	27
Kadettvisa 1899	12
Kadettvisa ur midsommarpjäs 1902	13
Kong Christian stod ved Höien Mast	88
Kornmodsglansen	88
Kostervalsen	48
Kristin	41
Kväsarvalsen	49
Linnéa eller En titt i sjökistan	63
Lykkelige Jim	90
Maria Albertina	30
My old Kentucky Home, good night!	91
Må så vara ingen fara	24
Möte i monsunen	65
Nubben goa	97
När jag kommer igen	75
När jag var en ung caballero	64
O, Susanna	32
Pansarbåtsvisan 1913	20
Purrningsvisa	15
Resan till Spanien	15
Rolling home	92
Sally Brown	93
Salta tåren	56
Sjömansvisa	39
Sjömansvisa	42
Skepp som mötas eller Axel Öman	34

Skärgårdsflickan	19
Släckta fyrar	39
Snapsvisor	98
Spåvalsens	51
Svarte Rudolf	30
Sverige	9
Sveriges flagga	10
Till skånebygden	20
Trink, trink Brüderlein, trink	96
Turallera	28
Ur svenska hjärtans djup	7
Vals ombord	70
Whisky	94
Vind för våg	54
Vår Gud är oss en väldig borg	10
Vårt land	9
Öckerövalsen	53
Örlogssång	23
